

Arrest

nr. 219 497 van 4 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VANDER VELPEN
Atletenstraat 31
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 30 oktober 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 In 1972 komt de verzoekende partij samen met haar gezin aan in België. Op 23 maart 1972 wordt de verzoekende partij, die op dat moment zeven jaar is, ingeschreven te Antwerpen. Zij verblijft vervolgens legaal in België. Haar laatste identiteitskaart voor vreemdeling (C-kaart) was geldig tot 15 december 2003, maar zij wordt op 12 november 2001 ambtshalve geschrapt.

1.2 Tussen 1984 en 1999 wordt de verzoekende partij meermaals veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen.

1.3 Op 26 november 2001 wordt de verzoekende partij door de raadkamer te Antwerpen geïnterneerd wegens poging tot doodslag en zware slagen. Op 7 februari 2002 bevestigt de kamer van inbeschuldigingstelling te Antwerpen de internering.

1.4 Op 29 april 2003 dient de verzoekende partij een aanvraag tot herinschrijving in. Op 22 september 2003 wordt aan de burgemeester van Sint-Niklaas de instructie gegeven de verzoekende partij opnieuw in het bevolkingsregister in te schrijven en haar een nieuwe identiteitskaart af te leveren. Op 30 september 2003 stelt de ambtenaar van de burgerlijke stand van Sint-Niklaas een bewijs van niet-inschrijving op, aangezien de verzoekende partij ondertussen in de gevangenis te Antwerpen verblijft.

1.5 Op 10 augustus 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 22 augustus 2007 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6 Op 12 november 2007 verzoekt de verzoekende partij de stad Mortsel om een herinschrijving in het rijksregister. Een antwoord hierop blijkt niet uit het administratief dossier.

1.7 Op 12 november 2008 wordt de verzoekende partij "*ingevolge de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken*" ingeschreven op het adres van de gevangenis te Merksplas.

1.8 Op 27 april 2009 wordt door administratief assistent C. C. van Bureau Opgesloten van de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoek naar de verblijfssituatie van de verzoekende partij gevraagd. Op 4 mei 2009 antwoordt K. M. dat de verzoekende partij niet heringeschreven gaat worden, omdat zij tussen 20 februari 2003 en 25 september 2003 perfect alle demarches kon hebben ondernomen om zich te laten herinschrijven, en dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten mag krijgen.

1.9 Op 20 maart 2012 vraagt de verzoekende partij om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Op 2 april 2012 wordt deze aanvraag geweigerd.

1.10 Op 8 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 11 december 2013 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.11 Op 3 juli 2014 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen. Op 19 december 2014, bij arrest nr. 135 614, wordt deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd.

1.12 Op 3 september 2015 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen, en tevens een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) van drie jaar. Deze beslissingen zijn nooit aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 13 april 2018 dient de verzoekende partij, na raadpleging van haar administratief dossier, tegen beide beslissingen een beroep in bij de Raad. Op 4 mei 2018 worden deze beslissingen ingetrokken. Op 25 juni 2018 verwerpt de Raad, bij arrest nr. 205 851, het ingestelde beroep.

1.13 Op 28 juni 2018 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 4 oktober 2018 wordt zij in het bezit gesteld van een attest van inontvangstname (bijlage 3).

1.14 Op 15 oktober 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) genomen, dat op 16 oktober 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht. Op een onbekende datum, maar ten laatste op 30 oktober 2018, wordt deze beslissing ingetrokken.

1.15 Op 30 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de onder 1.13 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 21 november 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde:

R(...), S(...), geboren te (...) op (...) (R.R.nr. (...))

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...),

opgesteld en ondertekend door de advocate van de betrokkene alsook ingediend op 15.06.2018, terwijl de betrokkene zich in de gevangenis van Merksplas bevond, waarvoor op 04.10.2018 een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd, en tevens rekening houdend met de aanvulling dd. 11.10.2018,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verzoeker, geboren in Marokko, en in België aangekomen in het gezelschap van zijn ouders, en in het bevolkingsregister ingeschreven in 1982, werd op 12.11.2001 ambtelijk geschrapt, naar eigen zeggen mede veroorzaakt door zijn drugsverslaving. De geldigheidsduur van zijn verblijfsrecht verstreek op 15.12.2003. Het is sedert deze datum dat de betrokkene niet langer beschikt over regulier verblijf. Vorige 3 pogingen om zijn verblijf te regulariseren, de verblijfsaanvraag op grond van art. 9 ter dd. 10.08.2007, de aanvraag dd. 20.03.2012 tot herinschrijving ingediend om in het bezit gesteld te worden van een identiteitskaart voor vreemdeling, en de verblijfsaanvraag op grond van art. 9 bis dd. 29.01.2013, hebben tot negatieve beslissingen geleid, respectievelijk op 22.08.2007 betekend op 29.08.2007, op 02.04.2012 met betekening op 25.04.2012 en op 11.12.2013 betekend op 16.12.2013, wat nu, ongeacht zijn opwerpselen, niet in het voordeel van de betrokkene kan worden weerhouden.

De betrokkene beroept zich op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. De betrokkene, een meerderjarige, die zelf geen gezin heeft, daar hij ongehuwd is en geen kinderen heeft, verwijst naar zijn familie in België. Het kunnen aantonen van verwantschap met in België verblijvende personen, is op zich onvoldoende om te kunnen spreken van een schending van art. 8 EVRM. De moeder van betrokkene heeft een verblijfsvergunning en de broers en zussen van de betrokkene bezitten de Belgische nationaliteit.

De moeder van de betrokkene heeft medische problemen. Het enige dat hij desbetreffende voorlegt, is de geboorteakte van zijn moeder, terwijl de verwantschap op zich niet betwist wordt, een lijst waaruit blijkt dat hij in 2015, 2016 en 2017 penitentiair verlof kon genieten, zonder dat daaruit kan opgemaakt worden met wie hij toen al dan niet contact heeft gehad, alsook een mail dd. 12.09.2018 van de maatschappelijk assistente die cliënt opvolgt in de gevangenis en bevestigt dat de betrokkene sedert 14.08.2018 opnieuw toegelaten is tot wekelijks verlof bij zijn moeder, in de plaats van de 2 uitgangen per week waarover hij beschikte om zijn moeder te bezoeken en de 6 uitgangen inzake het voorbereiden van zijn reclassering. Er wordt bekeken of hij als dan niet enkele dagen per week vrijwilligerswerk kan uitvoeren. Uit de mail kan afgeleid worden dat de verzoeker gedurende minstens een poos geen toelating had tot wekelijks verlof bij zijn moeder, aangezien hij dit op 14.08.2018, dus zeer recentelijk “opnieuw” heeft bekomen. Hij toont niet aan dat zijn moeder effectief zorgen behoeft en dat hij die ten dele op zich neemt. In het verzoekschrift staat letterlijk dat hij “door zijn wederaanhouding” i.e. dd. 15.03.2015, “zijn beurtrol niet meer kon waarnemen.” In zijn afwezigheid, gezien zijn verblijf in de gevangenis en of in de psychiatrische instelling, nemen de zussen en/of broers de zorg van hun moeder

op zich. Geheel en al terzijde dient hier opgemerkt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken regelmatig in negatieve beslissingen stelt dat er diensten bestaan om de thuiszorg voor zieke personen op zich te nemen en dat dit geen excuus kan zijn voor het zich niet in regel stellen met de door de wet voorgeschreven geplogendheden om op legale wijze een verblijfsvergunning te bekomen via het land van herkomst of eventueel een derde land. Gedurende de hele tijd dat hij in België verbleef, was dat meestal in de gevangenis of in een psychiatrische instelling, wat redelijkerwijze toch wel zijn argument inzake zijn familiale leven en de afhankelijkheid van zijn moeder van zijn zorgen, op bijzonder ernstige wijze relativeert. Hij spreekt in deze context zelf over een periode van 17 jaar internering. Hij toont niet aan nauwe contacten te onderhouden met deze familieleden. Er wordt in deze context opgemerkt dat er geen getuigenissen van die familieleden in de bijlagen van onderhavig verzoekschrift werden toegevoegd om te staven dat ze nog wel contact met hem wensen, wat toch opmerkelijk is. In casu kan toch verondersteld worden dat deze mensen, gezien de duur van hun verblijf in het Rijk, over voldoende kennis van het Nederlands beschikken om hun geliefde zoon/broer te steunen in zijn verblijfsaanvraag, doch zij hebben niets van zich laten horen. Men zou zich zelfs de vraag kunnen stellen of de betrokkene zelf geen extra belasting gaat vormen bovenop de zorg voor zijn oude moeder, gezien zijn kwetsbaarheid voor alcohol- en middelenafhankelijkheid. Het is ook de vraag hoe hij zijn dagen nuttig zal vullen, gezien het feit dat zijn moeder reeds inwoont bij een zus van de betrokkene, en er naar verluid een beurtrol zal gehanteerd worden wat de zorg voor zijn moeder betreft. Evenmin bevat zijn aanvraag getuigenissen van vrienden of kennissen. Er wordt beweerd dat hij vroeger ingeschreven stond voor een intake bij de Bond Zonder Naam, en dat hij wekelijks computerlessen nam, doch zonder dat dit wordt aangetoond. Nergens uit blijkt dat zijn engagement, als dat er al was, verder ging dan een inschrijving al dan niet met het oog op een zoveelste voorwaardelijke invrijheidstelling. Een bloot argument kan niet dienstig worden weerhouden. De betrokkene legt geen elementen van tewerkstelling voor, ook geen stukken betreffende tewerkstelling uit het verleden, zodat het ten zeerste de vraag is op welke wijze hij in zijn onderhoud zal voorzien, aangezien hij niet kan aantonen inkomsten te zullen halen uit arbeid. In het verleden heeft hij getoond geen respect te hebben voor de fysieke integriteit en eigendom van zijn medemensen en blonk hij uit door herhaaldelijk misdadig gedrag met winstgevend karakter.

Wat er ook van zij, van die bedoelde contacten met zijn moeder, huidige beslissing ontnemt de betrokkene niet om zijn leven verder uit te bouwen en om, bijvoorbeeld met behulp van moderne communicatiemiddelen, contact op te nemen met zijn familieleden. In casu is er geen netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, toch niet in die mate dat ze een (tijdelijke) verwijdering in de weg staan. Het is niet kennelijk onredelijk om van een vreemdeling die reeds zoveel jaren in het Rijk verblijft, te verwachten dat hij bindingen heeft met de Belgische maatschappij die verder gaan dan het hebben van loutere verwantschapsbanden met familieleden in België. Bij de finale beoordeling van de lokale verankering van de verzoeker in België, kan men niet anders dan oordelen dat de betrokkene te weinig bewijzen voorlegt. Derhalve er wordt niet aangetoond dat er een schending zou zijn van art. 8 EVRM. Het beroep op art. 8 EVRM stelt hem niet vrij van de verplichting om in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten.

Daarenboven verstoort een (eventuele) tijdelijke scheiding van zijn familie, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er een sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag. In Art. 8 EVRM, lid 2 wordt bepaald dat de overheid kan ingrijpen in het familieleven wanneer dit bij wet (in casu de vreemdelingenwet) voorzien is en in een democratische samenleving vereist is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de volksgezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De betrokkene is op zijn zachts gezegd reeds herhaaldelijk in aanraking gekomen met de openbare ordediensten.

Huidige beslissing is dan ook gerechtvaardigd en proportioneel. De betrokkene heeft zich meermaals schuldig gemaakt aan strafbare feiten in het verleden. Hij werd tot 7 maal toe veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op

- 25.04.1984 wegens diefstal veroordeling tot een geldboete of vervangende gevangenisstraf
- 14.01.1992 wegens poging tot diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door 2 of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, handen, invoer en bezit van verdovende middelen, helling van voorwerpen door middel van een misdadig of wanbedrijf, het rijden zonder de verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen tot een gevangenisstraf van 2 jaren (met uitstel van 5 jaren voor 1 jaar)
- 01.04.1993 wegens
  - diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels,

- diefstal
- geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen
Tot een gevangenisstraf van 4 maanden en het betalen van een geldboete of vervangende gevangenisstraf
- 02.07.1993 wegens
  - diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels,
  - geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen
  - diefstal
Tot een gevangenisstraf van 8 maanden en het betalen van een geldboete of vervangende gevangenisstraf
- 08.02.1994 wegens
  - diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels
  - geen verplichte aansprakelijkheidsverzekering inzake motorrijtuigen
Tot een gevangenisstraf van 6 maanden en het betalen van een geldboete of vervangende gevangenisstraf
- 20.10.1995 wegens
  - diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bij nacht
  - heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf
  - handel en bezit in verdovende middelen
  - het voor een ander gemakkelijker maken of die tot gebruik aanzetten van slaapmiddelen, verdovende middelen of andere psychotropische stoffen CR Antwerpen door het verschaffen van een lokaal
  - het gebruik in groep van verdovende middelen
Tot een gevangenisstraf van 1 jaar
- 07.05.1999 wegens
  - diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging (herhaling)
  - diefstal (herhaling)
  - diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling)
Tot een gevangenisstraf van 9 maanden en een geldboete of vervangende gevangenisstraf

De betrokkene werk vervolgens aangehouden en geïnterneerd in 2001 uit hoofde van andere misdrijven: poging tot misdaad, opzettelijke zware slagen en verwondingen, en doodslag. Deze interneringsmaatregel werd bevestigd bij beschikking uitgesproken door de Kamer van inbeschuldigingstelling van het Hof van Beroep van Antwerpen op 07.02.2002.

Zelf stelt hij op 20.02.2003 te zijn vrijgelaten, op 25.09.2003 opnieuw te zijn geïnterneerd, op 28.04.2004 te zijn vrijgelaten, (doch uit het dossier blijkt dat hij eveneens van 18.06.2004 tot 20.01.2005 opgesloten was) en op 09.02.2007 te zijn opgesloten als geïnterneerde, op 05.11.2007 te zijn vrijgelaten. Sedert 16.12.2007 verbleef hij in gevangenschap na diefstal met geweld of bedreiging en poging tot misdrijf. Op 12.11.2008 werd hij ingevolge de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken dd. 12.11.2008 ingeschreven op het adres van de gevangenis te Merksplas.

Op 03.07.2014 werd de verzoeker in vrijheid gesteld op proef.

De betrokkene stelt, zonder enig stuk desbetreffende voor te leggen, (zodat dit argument op heden niet weerhouden wordt), reeds sedert oktober 2014 in behandeling te zijn, de gemaakte afspraken goed na te komen en begrip te krijgen in het kader van deze behandeling. En toch diende hij op 15.06.2015 opnieuw in de gevangenis te worden opgesloten onder het statuut van internering, die, zoals gezegd, reeds op 07.02.2002 werd bevolen. De betrokkene zegt zelf dat dit naar aanleiding was van zijn cannabisgebruik. Zijn ambulante reclassering werd, zo beweert hij, volledig gehypothekeerd door zijn verblijf in de gevangenis te Antwerpen. De verzoeker schuift de schuld voor zijn situatie door naar de Belgische overheid, naar de Dienst Vreemdelingenzaken, die hem dd. 03.09.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wou afleveren, dat echter niet doorging omdat de betrokkene niet vrijstelbaar was door justitie. Derhalve werd die beslissing niet betekend en was ze niet uitvoerbaar, en achteraf werd deze beslissing ingetrokken.

Hij stelt dat dit de reden is voor zijn verblijf in de gevangenis sedert september 2015, omdat de bevoegde instantie, de Kamer voor de Bescherming van de Maatschappij, wel wou "meegaan in een ambulante reclassering maar dat dit niet kon gerealiseerd worden wegens het bevel om het grondgebied te verlaten". Derhalve schuift hij de schuld voor zijn situatie op anderen. Hij gaat daarbij echter voorbij aan het feit dat hij geen verblijfsrecht genoot. Hij heeft enkel oog voor het eigen lijden

door "zijn onzekere verblijfssituatie" die voor stress- en psychosomatische klachten zou zorgen. Hij spreekt in deze context zelfs over "detentieschade".

Nergens in huidig verzoekschrift geeft de betrokkene uiting van enig schuldbesef voor alle leed die hij aan zijn slachtoffers en de overlast die hij reeds aan zijn omgeving heeft berokkend, terwijl zijn persoonlijk gedrag toch al heel wat kosten voor de Belgische staat en dus voor de belastingbetaler heeft opgeleverd, zonder dat daar blijkbaar iets concreet tegenover wordt geplaatst van bijdrage aan de samenleving of integratie-inspanningen of wat dan ook. Hij legt geen enkel stuk voor betreffende integratie.

Hij werd volgens eigen verklaring voor zijn strafrechtelijke veroordelingen geïnterneerd daar men oordeelde dat hij niet toerekeningsvatbaar was op het ogenblik toen hij de strafbare feiten pleegde. Redelijkerwijze werden de voorwaarden voor zijn vrijlating telkenmale geschonden, anders zou de betrokkene niet telkens opnieuw het voorwerp hebben uitgemaakt van een hernieuwde internering.

Wie het verzoekschrift van de betrokkene leest, zou nog gaan denken dat hij het slachtoffer is van willekeur uitgaande de overheid, want er wordt geen aandacht gegeven aan de betrokkende schade noch aan zijn slachtoffers: hij alleen lijkt het slachtoffer te zijn. Logischerwijze dient hij contact met zijn slachtoffers te mijden, om hen verdere traumatisering te besparen. De betrokkene gaat eraan voorbij dat hij de situatie waarin hij zich bevindt, toch wel aan zichzelf te wijten heeft.

D.d. 10.10.2018 werd hij door de strafuitvoeringsrechtbank van de Kamer voor de Bescherming van de Maatschappij op proef vrijgesteld. De strafuitvoeringsrechtbank stelt in haar vonnis dat "u moet beseffen dat deze toekenning op zich niets verandert aan uw verblijfssituatie in België en dat de toekenning van een uitvoeringsmodaliteit u geen enkel recht op verblijf geeft in het land en ook geenszins een verwijdering van het Belgisch grondgebied uitsluit. Dit laatste is immers de bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse zaken en de Dienst Vreemdelingenzaken. De rechtbank heeft geen enkele rechtsmacht inzake het verblijfsstatuut."

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen de betrokkene die herhaaldelijk en op misdadige wijze aangetoond heeft geen respect te hebben voor andermans fysieke integriteit en eigendom, noch voor de regels die deze beschermen, dat hij tot op heden in huidig verzoekschrift geen uiting geeft van enig besef van zijn eigen inbreng in de situatie, dat hij zich daarentegen grotendeels beroept op toevallige omstandigheden die buiten zijn wil om tot stand kwamen: zoals de migratie naar België in het gezelschap van zijn ouders en het jarenlange verblijf in het Rijk volgend op die migratie. Hij wenst nu de duur van zijn verblijf in rekening te brengen, terwijl dat voor een groot deel sedert de eerste gevangenschap in 1984 in gevangenschap was, en zodoende poogt hij nu in huidig verzoekschrift op basis van art. 9 bis om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hem niet in dank kan worden afgenomen daar zijn eigen gedrag zelf aan de basis ligt van deze situatie. Dat hij geruime tijd opgesloten zat, heeft hij dus in de 1ste plaats aan het eigen gedrag te danken. Rekening houdend met het feit dat de betrokkene reeds meerdere malen opnieuw geïnterneerd is moeten worden. Dat deze internering zelfs nodig was ondanks behandeling sedert 2014. Dat de betrokkene geen stukken voorlegt, waaruit zou moeten blijken dat er nu sprake zou zijn van een echte kentering, dat hij nog steeds in behandeling zou zijn en dat die behandeling nu eindelijk zodanig zou zijn aangeslagen dat hij zijn verslaving zou hebben overwonnen en dat hij, al dan niet toerekeningsvatbaar, geen misdrijven meer zal plegen. Dat hij nergens concreet bewijst zich effectief te zullen inzetten om een positieve bijdrage te leveren aan de samenleving én dat hij zelf voor eigen inkomsten zal zorgen in plaats van ofwel af te hangen van de openbare instellingen ofwel te hervallen in criminele activiteiten met winstgevend karakter.

Nergens uit blijkt dat zijn situatie nu anders is dan bij zijn vorige vrijlatingen, toen hij telkens opnieuw diende geïnterneerd te worden wegens nieuwe feiten van openbare orden. Overwegende, na een fair balance toets, waarbij alle elementen uit zijn dossier in rekening worden gebracht, en zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9 bis wordt geweigerd, dat een verwijdering uit het Rijk nu, gezien zijn recente vrijlating, een gepaste maatregel vormt om de maatschappij te vrijwaren. De negatieve elementen wegen in casu zwaarder door dan de privébelangen die hij inroept.

Het enige dat voldoende vaststaat, als was het maar door nazicht van de gegevenshistoriek van het Rijksregister, is de duur van zijn (al dan niet onderbroken) verblijf op Belgisch grondgebied. Nergens uit blijkt dat de betrokkene niet zelfredzaam zou zijn in het herkomstland of dat hij aldaar niet meer over familie zou beschikken. En een lang verblijf in België vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die het indienen van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zouden rechtvaardigen. Zelfs als de vreemdeling hier reeds lang verblijft, moet hij immers noch aantonen dat hij onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om er de machtiging aan te vragen. In casu werd dit niet aangetoond. Nochtans berust de bewijslast bij de verzoeker zelf. De huidige beslissing

inzake de voorliggende aanvraag is gebaseerd op de elementen die in deze aanvraag naar voren worden gebracht. (...)

1.16 Op 30 oktober 2018 neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 21 november 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) De heer:

*Naam, voornaam: R(...), S(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel geven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. (...)*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Verweerster is van mening dat de aanvraag conform artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is omdat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die rechtvaardigen dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden niet kan indienen via de gewone procedure.

Nochtans blijkt uit het verzoekschrift zelf dat verzoeker zich op het ogenblik van de aanvraag in de gevangenis bevond, wat op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakte.

Ook op datum van het nemen van de beslissing d.d. 30/10/2018 verbleef verzoeker weliswaar terug thuis bij zijn moeder, maar stond hij nog steeds onder het statuut van internering zodat verzoeker uiteraard in de onmogelijkheid verkeert om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen.

Verweerster maakt echter van deze internering en/of invrijheidstelling op proef geen enkel gewag als buitengewone omstandigheid.

Zij motiveert: (...)

Artikel 9 bis §1 van de vreemdelingenwet bepaalt: (...)

Verweerster dient aldus te motiveren waarom er in hoofde van verzoeker geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Artikel 9 bis vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onbetwistbaar dat verzoeker nog steeds is geïnterneerd en dat hij kort voor het nemen van de bestreden beslissing in vrijheid werd gesteld op proef door de Strafvoueringsrechtbank te Antwerpen. Het einde van de proeftermijn werd bepaald op 10.10.2021.(zie stuk 5)

In België is internering een veiligheidsmaatregel van onbepaalde duur om aan daders met een psychiatrische problematiek de zorg te verstrekken die hun toestand vereist. Geïnterneerden hebben een misdrijf gepleegd, maar lijden aan een geestesstoornis, die maakt dat zij niet in staat zijn om hun daden te controleren.

Geïnterneerde personen zijn dus zieke personen die behandeling nodig hebben en niet toerekeningsvatbaar zijn voor hun daden. Verzoeker staat ondertussen 15 jaar onder het statuut van internering en verbleef inderdaad een groot deel van zijn internering in de gevangenis, wat geen geschikte plaats is om een ziek persoon op te vangen!

Dat verweerster tot in den treure toe in haar beslissing herhaalt dat verzoeker alles aan zichzelf te wijten heeft en dat de situatie waarin hij zich bevindt enkel zijn schuld is, is dus verre van correct.

Verzoeker heeft in het verleden niet de hulp gekregen die nodig was, waardoor hij ook geen werk heeft kunnen maken van zijn re-integratie in de samenleving. Op ogenblikken waar hij die mogelijkheid wel kreeg, zoals bijvoorbeeld in september 2015 toen hij de kans kreeg van de CBM zich buiten de gevangensmuren te bewijzen (middels een VOP), werd dit door verweerster tegengehouden door een bevel met inreisverbod af te leveren dat dan weer 3 jaar later werd ingetrokken met de mededeling dat het nooit de bedoeling is geweest dit bevel ook effectief uit te voeren.

België werd reeds meermaals veroordeeld voor de mensonwaardige behandeling van geïnterneerde personen. In de psychiatrische afdeling van de gevangensissen is de medische ondersteuning van geïnterneerden immers onvoldoende en externe plaatsing is veelal onmogelijk door een gebrek aan plaatsen. De bevoegde ministers hebben zich zelfs voorgenomen ervoor te zorgen dat er tegen het einde van hun legislatuur geen geïnterneerden meer in de gevangenis zouden mogen verblijven.

Ook bij verzoeker heeft het jarenlange verblijf in de gevangenis gezorgd voor detentieschade.

Het is dan ook absoluut incorrect te stellen dat verzoeker deze situatie volledig aan zichzelf te wijten heeft!

Wat er ook van zij, deze internering, maar ook de uitvoeringsmodaliteit die aan verzoeker werd toegekend (met name de VOP) maken wel degelijk buitengewone omstandigheden uit die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag tot regularisatie vanuit België indient. Het is niet omdat verzoeker op 17.10.2018 in vrijheid werd gesteld op proef dat het statuut van de internering werd opgeheven.

Een terugkeer naar land van herkomst in het kader van een internering is enkel mogelijk bij een definitieve terugkeer naar Marokko. De wet op de internering voorziet de mogelijkheid tot een vervroegde invrijheidstelling met het oog op een verwijdering van het grondgebied. Uiteraard gaat het dan om een definitieve verwijdering, wat uiteraard geenszins de intentie is van verzoeker. Bovendien

voldoet verzoeker ook niet aan de voorwaarden aangezien hij geen enkele binding, noch netwerk meer heeft in Marokko. (zie ook advies directie stuk 4)

Artikel 28 van de wet op de internering bepaalt: (...)

Bovendien bepaalt het vonnis waarin de invrijheidstelling op proef werd toegestaan uitdrukkelijk dat verzoeker zijn verblijfplaats dient te behouden bij zijn moeder (...)straat (...) te Antwerpen, dat hij zich moet laten behandelen bij CGG Vagga,.... Een terugkeer naar Marokko, zelfs een tijdelijke terugkeer, zou maken dat verzoeker zich niet aan de aan hem opgelegde voorwaarden kan houden en dat de Strafvueroeringsrechtbank ook niet zou kunnen controleren of verzoeker zich hem aan de opgelegde voorwaarden houdt.

Uit het vonnis waarin de invrijheidstelling op proef werd toegestaan blijkt overigens dat:

- Verzoeker reeds één dag per week vrijwilligerswerk deed, uit te breiden naar twee dagen per week bij invrijheidstelling;
- Dat verzoeker begeleid zou kunnen worden door het forensisch team van Vagga, dat bij vrijlating onmiddellijk van start kon gaan;
- Dat verzoeker reeds in het verleden gebruik maakte van zijn toegekende verloven en uitgangen om, in beurtrol met zijn broers en zussen, de zorg voor zijn dementerende moeder op zich te nemen; Hij zou bij invrijheidstelling ook effectief gaan inwonen bij zijn moeder om zo de zorg verder op zich te nemen;
- Dat verzoekers detentiegedrag zo goed als onbesproken was de afgelopen jaren;
- Dat alle uitgangen en verloven die hij heeft gekregen na zijn wederaanhouding 3.5 jaar geleden altijd correct zijn verlopen;
- Dat men het risico op recidive reeds lange tijd als laag inschat evenals het gevaar op het lastigvallen van eventuele slachtoffers;
- Dat zowel de directie van de gevangenis als het Openbaar Ministerie positief adviseerde voor elektronisch toezicht. Zij adviseerden enkel negatief voor een invrijheidstelling op proef omwille van het precaire verblijfsstatuut van verzoeker;
- Dat ondanks dit negatief advies voor een invrijheidstelling op proef, verzoeker deze kans toch heeft gekregen van de Strafvueroeringsrechtbank.

Bij een terugkeer naar Marokko, zou de reclassering die verzoeker reeds heeft uitgewerkt, volledig op de helling komen te staan. Het is immers op voorhand onmogelijk te voorspellen hoe lang verzoeker zou moeten terugkeren en of bij terugkeer hij überhaupt wel zal mogen terugkomen.

Echter over het interneringsstatuut van verzoeker, noch de invrijheidstelling op proef wordt door verweerster als buitengewone omstandigheid gesproken.

Zij motiveert over deze VOP enkel het volgende:

“ De strafvueroeringsrechtbank stelt in haar vonnis dat “ u moet beseffen dat deze toekenning op zich niets verandert aan uw verblijfsstatuut in België en dat de toekenning van een uitvoeringsmodaliteit u geen enkel recht geeft op verblijf in het land en ook geenszins een verwijdering van het Belgisch grondgebied uitsluit. Dit laatste is immers de bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse zaken en de Dienst Vreemdelingenzaken. De Rechtbank heeft geen enkele rechtsmacht inzake het verblijfsstatuut.”

Hetgeen de Strafvueroeringsrechtbank stelt in haar vonnis klopt, maar verweerster gaat wel voorbij aan de realiteit dat aan verzoeker een strafvueroeringsmodaliteit werd toegekend en dat deze strafvueroeringsmodaliteit het onmogelijk maakt om de aanvraag tot een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen in land van herkomst.

De beslissing tot onontvankelijkheid maakt dan ook een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen.”

2.1.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“Ter ondersteuning wijst verzoekende partij op het feit dat zij zich op het ogenblik van de aanvraag in de gevangenis bevond, en ook op datum van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds onder het statuut van internering staat zodat het haar onmogelijk zou zijn om tijdelijk terug te keren naar het land

van herkomst om via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, doch niet werden weerhouden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Het komt dat ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat bij de beoordeling ervan niet werd uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens, deze niet correct werden beoordeeld dan wel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Zij blijft daartoe volledig in gebreke;

Bovendien toont zij niet aan om welke redenen de motivering niet afdoende zou zijn.

Zich vergenoegen met vage en algemene beweringen, zoals verzoekende partij doet, volstaat uiteraard niet.

De buitengewone omstandigheden dienen uiteraard te worden beoordeeld op het ogenblik van de bestreden beslissing, zodat het verblijf in de gevangenis thans niet meer in aanmerking diende te worden genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat de strafuitvoeringsmodaliteit het verzoekende partij onmogelijk zou maken om de aanvraag tot een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het land van herkomst te gaan indienen. Verzoekende partij zou door de strafuitvoeringsrechtbank in vrijheid zijn gesteld op proef.

Zoals door verzoekende partij ook zelf wordt aangegeven, wordt in de bestreden beslissing omtrent het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank als volgt gemotiveerd: (...)

Door de strafuitvoeringsrechtbank wordt expliciet aangehaald dat de toekenning van de modaliteiten geen verwijdering van het grondgebied uitsluit. Verzoekende partij kan dan ook thans – en zij heeft dit ook niet expliciet in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vermeld – niet dienstig voorhouden dat de vrijstelling op proef een buitengewone omstandigheid inhoudt die haar in de onmogelijkheid doet verkeren om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst (teneinde via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen).

Terwijl hoe dan ook moet worden benadrukt dat het uiteraard aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie toekomt om op basis van alle elementen van het dossier een eigen beoordeling te maken, dewelke op generlei wijze afhankelijk kan worden gesteld van de beoordeling van een strafuitvoeringsrechtbank. Verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar de wet op de internering.

Uit geen enkele van deze door het vonnis opgelegde voorwaarden blijkt een verbod om België te verlaten. De verzoekende partij kan dan ook uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank geen rechten putten die de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zouden verhinderen.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris het verleden van interneringen en dergelijk ook wel degelijk in rekening heeft gebracht bij de beoordeling van de aanvraag, en er werd hieromtrent terecht als volgt gemotiveerd : (...)

Uit geen enkele van deze door het vonnis opgelegde voorwaarden blijkt een verbod om België te verlaten. De verzoekende partij kan dan ook uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank geen rechten putten die de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zouden verhinderen.

Terwijl artikel 28 van de wet op de internering waarnaar verzoekende partij verwijst, thans niet aan de orde is : er is geenszins een beslissing tot vervroegde invrijheidstelling genomen met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering.

In zoverre verzoekende partij wijst op een gevoegd stuk 4 (advies gevangenisdirectie), merkt verweerder op dat dit stuk niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis werd gebracht.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

Overigens blijkt dat er in de periode van 1993 tot 2003 verschillende veroordelingen en interneringen werden opgelopen. Geenszins kan verzoekende partij voorhouden dat de feiten die ten grondslag hebben gelegen van dergelijke veroordelingen niet haar eigen schuld zouden zijn. Verzoekende partij kan zich uiteindelijk niet weg steken, en de schuld niet verschuiven, door te wijzen op een voorgehouden detentieschade. Terwijl zij ook aangeeft niet de hulp te hebben gekregen die nodig was, doch verzoekende partij heeft geenszins aangetoond zelf naar die hulp op zoek te zijn geweest.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geheel terecht gemotiveerd dat verzoekende partij zich in een situatie bevindt de zij volledig aan zichzelf te wijten heeft.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook terecht opmerkt dat er geen stukken worden voorgelegd van integratie, en ook geen stukken waaruit blijkt dat er thans sprake zou zijn van een echte kentering in het gedrag van verzoekende partij.

Er worden ook geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekende partij thans in behandeling zou zijn en die behandeling zou zijn aangeslagen.

De overige elementen worden overigens niet door verzoekende partij betwist.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet aannemelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. De verzoekende partij voert echter aan dat de gemachtigde over bepaalde van de door haar aangehaalde elementen niet of niet afdoende heeft gemotiveerd.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de eerste bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de formele en materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift erop dat zij zich op het moment van het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op 15 juni 2018 in de gevangenis bevond, wat op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Vervolgens wijst zij erop dat zij zich op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing op 30 oktober 2018 weliswaar terug thuis bij haar moeder bevond, maar dat zij nog steeds onder het statuut van internering stond, zodat zij uiteraard in de onmogelijkheid verkeert om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst om via de gewone procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen. Zij besluit dat de gemachtigde van deze internering en/of invrijheidstelling op proef (hierna ook: VOP) geen enkel gewag maakt als buitengewone omstandigheid. Verder in haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het onbetwistbaar is dat zij nog steeds is geïnterneerd en dat zij kort voor het nemen van de eerste bestreden beslissing in vrijheid werd gesteld op proef door de strafuitvoeringsrechtbank te Antwerpen, en dat het einde van de proeftermijn werd bepaald op 10 oktober 2021. Zij verwijst hiervoor naar het vonnis tot toekenning invrijheidstelling op proef van 10 oktober 2018, dat zij bij haar verzoekschrift voegt. Vervolgens zet zij uiteen dat internering in België een veiligheidsmaatregel van onbepaalde duur is om aan daders met een psychiatrische problematiek de zorg te verstrekken die hun toestand vereist, en dat geïnterneerden een misdrijf hebben gepleegd, maar lijden aan een geestesstoornis, die maakt dat zij niet in staat zijn om hun daden te controleren. Zij vervolgt dat geïnterneerde personen dus zieke personen zijn die behandeling nodig hebben en niet toerekeningsvatbaar zijn voor hun daden, dat zij ondertussen 15 jaar onder het statuut van internering staat en inderdaad een groot deel van haar internering in de gevangenis verbleef. Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat de internering, maar ook de uitvoeringsmodaliteit die aan haar werd toegekend, met name de VOP, wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken, en benadrukt zij dat het niet is omdat zij op 17 oktober 2018 in vrijheid werd gesteld op proef dat het statuut van de internering werd opgeheven. De verzoekende partij wijst er verder op dat een terugkeer naar het land van herkomst in het kader van een internering enkel mogelijk is in het kader van artikel 28 van de wet van 5 mei 2014 betreffende de internering (BS 9 juli 2014) (hierna: de interneringswet), dat de mogelijkheid biedt tot een vervroegde invrijheidstelling met het oog op een verwijdering van het grondgebied, maar dat *in casu* niet aan de orde is. Tevens voert de verzoekende partij aan dat het vonnis waarin de VOP werd toegestaan, uitdrukkelijk bepaalt dat zij haar verblijfplaats moet behouden bij haar moeder te Antwerpen en dat zij zich moet laten behandelen bij CGG Vagga. Tevens somt zij de overige elementen op die uit dit vonnis blijken en stelt zij dat haar reclassering bij een terugkeer naar Marokko volledig op de helling zou komen te staan. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde noch over haar interneringsstatuut noch over de VOP als buitengewone omstandigheid heeft gesproken. Zij citeert de motivering van de eerste bestreden beslissing met betrekking tot deze VOP en geeft aan dat hetgeen de strafuitvoeringsrechtbank in zijn vonnis stelt, klopt, maar dat de gemachtigde wel voorbijgaat aan de realiteit dat aan haar een strafuitvoeringsmodaliteit werd toegekend en dat deze het onmogelijk maakt om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat, zoals de verwerende partij ook aangeeft in haar nota met opmerkingen, de buitengewone omstandigheden moeten worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Dat de verzoekende partij op het moment van het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in de gevangenis verbleef, doet dan ook niet langer ter zake, aangezien zij op datum van de eerste bestreden beslissing reeds was vrijgesteld.

De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen tevens aan dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet heeft aangehaald dat de vrijstelling op proef een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De Raad wijst erop dat deze aanvraag reeds dateert van 15 juni 2018 en dat het voormelde vonnis van 10 oktober 2018 op dat moment bijgevolg nog niet was geweest. In de oorspronkelijke aanvraag roept de verzoekende partij zoals aangegeven enkel haar verblijf in de gevangenis in als buitengewone omstandigheid. De verwerende partij kan echter niet voorhouden dat de verzoekende partij niet

gewezen heeft op haar internering (dit reeds in de oorspronkelijke aanvraag) en op het vonnis van 10 oktober 2018.

Uit de eerste bestreden beslissing zelf blijkt ook dat de gemachtigde wel degelijk op de hoogte is van het feit dat de verzoekende partij werd geïnterneerd. Nadat hij de zeven correctionele veroordelingen van de verzoekende partij tussen 1984 en 1999 heeft opgesomd, stelt hij immers dat zij op 2001 werd geïnterneerd en dat deze interneringsmaatregel op 7 februari 2002 werd bevestigd door de kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Antwerpen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26 november 2001 door de raadkamer te Antwerpen werd geïnterneerd wegens poging tot doodslag en zware slagen, en dat deze internering inderdaad op 7 februari 2002 werd bevestigd. Vervolgens zet de gemachtigde uiteen wat met de verzoekende partij op vlak van opsluitingen en vrijlatingen sinds die datum is gebeurd, waarbij hij meermaals verwijst naar de internering en nogmaals herhaalt dat de internering van de verzoekende partij reeds op 7 februari 2002 werd bevolen.

Ook kan de gemachtigde niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van het feit dat de verzoekende partij door de kamer voor de bescherming van de maatschappij (hierna ook: KBM) van de strafuitvoeringsrechtbank op 10 oktober 2018 op proef werd vrijgesteld, en van de inhoud van dit vonnis. Dit vonnis, dat de verzoekende partij als stuk 5 bij haar verzoekschrift voegde, bevindt zich in het administratief dossier en de gemachtigde verwijst in zijn motivering meermaals naar dit vonnis. Uit een fax van 12 oktober 2018 van de griffie van de gevangenis te Antwerpen blijkt dat de verzoekende partij ingevolge dit vonnis op 16 oktober 2018 zou worden vrijgesteld. Dat de verzoekende partij op deze datum ook daadwerkelijk werd vrijgesteld onder de noemer "*lib. essai délinquant anormal*", blijkt uit een ander document dat zich in het administratief dossier bevindt. In haar schrijven van 17 oktober 2018, waarin zij het betrokken vonnis overmaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, gaat de verzoekende partij ook in op de inhoud van het vonnis.

Vervolgens stelt de Raad vast dat uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in het kader van zijn onderzoek of al dan niet buitengewone omstandigheden werden aangetoond, is ingegaan op de verschillende elementen die de verzoekende partij in haar oorspronkelijke aanvraag van 15 juni 2018 naar voren heeft gebracht, ook al waren deze elementen niet expliciet aangehaald als een buitengewone omstandigheid, en ook op het voormelde vonnis van 10 oktober 2018.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op zich kan worden gevolgd in haar betoog dat de verzoekende partij de VOP niet expliciet als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald. Dit neemt echter niet weg dat de verzoekende partij het vonnis aangaande de VOP wel degelijk aan de gemachtigde heeft overgemaakt en het vonnis daarbij ook heeft gekaderd. De vaststelling van de verwerende partij neemt daarenboven niet weg dat de gemachtigde, zoals hoger reeds vastgesteld, wel degelijk omtrent het betrokken vonnis van 10 oktober 2018 en de VOP heeft gemotiveerd. *Mutatis mutandis* kan hetzelfde worden gesteld met betrekking tot de internering op zich, al stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen hieromtrent niet dat de verzoekende partij deze niet expliciet als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald. Met haar betoog kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan het gegeven dat de Raad zijn wettigheidstoetsing kan uitvoeren met betrekking tot de motivering die daadwerkelijk is opgenomen in de eerste bestreden beslissing.

Over het voormelde vonnis van 10 oktober 2018 stelt de gemachtigde, zoals de verzoekende partij ook in haar verzoekschrift aangeeft, het volgende: "*D.d. 10.10.2018 werd hij door de strafuitvoeringsrechtbank van de Kamer voor de Bescherming van de Maatschappij op proef vrijgesteld. De strafuitvoeringsrechtbank stelt in haar vonnis dat 'u moet beseffen dat deze toekenning op zich niets verandert aan uw verblijfssituatie in België en dat de toekenning van een uitvoeringsmodaliteit u geen enkel recht op verblijf geeft in het land en ook geenszins een verwijdering van het Belgisch grondgebied uitsluit. Dit laatste is immers de bevoegdheid van de Minister van Binnenlandse zaken en de Dienst Vreemdelingenzaken. De rechtbank heeft geen enkele rechtsmacht inzake het verblijfsstatuut.'*"

De Raad stelt vast dat inderdaad enkel de Dienst Vreemdelingenzaken zich kan uitspreken over het verblijfsstatuut van de verzoekende partij. Dit wordt door de verzoekende partij ook uitdrukkelijk erkend in haar verzoekschrift. Bijgevolg kan inderdaad niet worden voorgehouden dat uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank automatisch zou voortvloeien dat aan de verzoekende partij een verblijfsmachtiging of -recht zou moeten worden toegekend of dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet langer kan beslissen om haar te verwijderen. De gemachtigde benadrukt echter zelf uitdrukkelijk, door middel van onderlijning, de vaststelling van de strafuitvoeringsrechtbank dat de bevoegdheid om over

het verblijfsstatuut te beslissen, bij de Dienst Vreemdelingenzaken ligt. Hij moet dan ook weten dat hij in dit verband wel degelijk een duidelijke, afdoende gemotiveerde beslissing moet nemen. De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat de gemachtigde in zijn beslissing noch over haar interneringsstatuut noch over de VOP als buitengewone omstandigheid heeft gemotiveerd. De Raad stelt vast dat uit de eerste bestreden beslissing inderdaad niet duidelijk blijkt welke concrete conclusie de gemachtigde precies uit de geciteerde vaststelling van de KBM trekt en op welke manier het niet-betwiste nog steeds voortdurende interneringsstatuut van de verzoekende partij en de niet-betwiste toekenning van de invrijheidsstelling op proef (en de daarmee gepaard gaande voorwaarden) zich verhouden tot de vaststelling van de gemachtigde dat geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond. In deze mate is de motivering van de eerste bestreden beslissing dan ook niet afdoende en stelt de Raad aldus een schending van de formele motiveringsplicht vast.

In haar nota met opmerkingen herhaalt de verwerende partij in de eerste plaats de motivering van de gemachtigde, zodat de Raad kan verwijzen naar hetgeen hij hieromtrent hoger heeft vastgesteld.

Ook stelt de verwerende partij dat het aan de gemachtigde toekomt om op basis van alle elementen van het dossier een eigen beoordeling te maken, dewelke op generlei wijze afhankelijk kan worden gesteld van de beoordeling van de strafuitvoeringsrechtbank, en dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de interneringswet. De Raad herhaalt dat niet wordt betwist dat de gemachtigde zijn eigen beslissing mag en zelfs moet nemen, maar benadrukt nogmaals dat dit niet betekent dat de gemachtigde zonder meer een abstractie kan maken van het feit dat de verzoekende partij nog steeds onder het interneringsstatuut staat en dat zij op proef werd vrijgesteld, waarbij een aantal specifieke modaliteiten werden opgelegd. Door louter de vaststelling van de KBM met betrekking tot de bevoegdheidsverdeling tussen de strafuitvoeringsrechtbank en de Dienst Vreemdelingenzaken (letterlijk) te onderlijnen, kan de gemachtigde niet worden geacht omtrent deze elementen afdoende te hebben gemotiveerd. De Raad benadrukt hierbij dat de eerste bestreden beslissing zich slechts uitsprekt over de ontvankelijkheid en niet over de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, en dat de motivering bijgevolg betrekking heeft op de vraag of buitengewone omstandigheden werden aangetoond die het indienen van de aanvraag in België in plaats van in het buitenland rechtvaardigen.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat uit geen enkele van de door het voormelde vonnis van 10 oktober 2018 opgelegde voorwaarden een verbod blijkt om België te verlaten, en dat de verzoekende partij uit het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank dan ook geen rechten kan putten die de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zouden verhinderen. De Raad stelt vast dat het betrokken vonnis inderdaad geen uitdrukkelijk verbod bevat om België te verlaten. De verwerende partij kan echter niet voorhouden dat uit een aantal voorwaarden, zoals zij door het vonnis worden geformuleerd, niet blijkt dat althans de strafuitvoeringsrechtbank van oordeel is dat de verzoekende partij in België moet verblijven. Zoals door de verzoekende partij ook wordt benadrukt in haar verzoekschrift, wordt als tweede voorwaarde gesteld dat zij bij haar moeder in de (...)straat te Antwerpen moet verblijven, en dat zij haar behandeling en begeleiding door het CGG VAGGA moet verderzetten. Zoals hoger reeds herhaaldelijk vastgesteld, kan slechts de Dienst Vreemdelingenzaken zich uitspreken over het verblijfsstatuut van de verzoekende partij en kan de strafuitvoeringsrechtbank zich hierover dan ook niet in de plaats van de gemachtigde uitspreken. Dit neemt echter niet weg dat de gemachtigde bij het nemen van zulke verblijfsbeslissing op afdoende wijze te kennen moet geven dat (en in welke mate) hij rekening heeft gehouden met de realiteit dat de verzoekende partij *in casu* nog steeds onder het interneringsstatuut staat en onder specifieke voorwaarden op proef werd vrijgesteld.

Daarnaast herneemt de verwerende partij de motivering van de gemachtigde met betrekking tot het verleden van interneringen van de verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de gemachtigde hieromtrent inderdaad motiveert, maar dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat niet blijkt dat hij op afdoende wijze heeft gemotiveerd omtrent de huidige, reeds herhaaldelijk beschreven situatie van de verzoekende partij.

Verder geeft de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat artikel 28 van de interneringswet thans niet aan de orde is, want dat er geenszins een beslissing tot vervroegde invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied (of overlevering) is genomen. De verwerende partij verliest met dit betoog uit het oog dat de verzoekende partij precies aanvoert dat *in casu* geen sprake is van een vervroegde invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied, maar van een invrijheidsstelling op proef, en dat uit het voormelde vonnis van 10 oktober 2018 aldus niet voortvloeit dat een terugkeer naar Marokko aan de orde zou zijn.

In dit kader wijst de verwerende partij ook op het feit dat het stuk 4 bij het verzoekschrift (“*advies gevangenisdirectie*”) niet eerder aan de gemachtigde ter kennis werd gebracht, dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken, en dat de verzoekende partij dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken kan voorbrengen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift inderdaad een stuk 4 voorbrengt en hiernaar verwijst om aan te tonen dat zij geen enkele binding of netwerk meer heeft in Marokko en bijgevolg niet aan een van de voorwaarden van het voormelde artikel 28 voldoet. Het betrokken stuk betreft een “*advies van de directeur in het kader van het verder beheer van de internering*” van 26 september 2018. Dit advies stelt met betrekking tot de vervroegde invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering het volgende: “*We adviseren negatief voor een vervroegde invrijheidsstelling m.o.o. verwijdering van het grondgebied. Betrokkene heeft geen enkele binding, noch netwerk in Marokko.*” De verwerende partij kan echter worden gevolgd dat het betrokken stuk zich niet in het administratief dossier bevindt. Het blijkt niet dat het betrokken stuk vóór het nemen van de eerste bestreden beslissing aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt, zodat ook niet blijkt dat de gemachtigde kennis had van dit stuk op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus kan aan de gemachtigde ook niet worden verweten met dit stuk geen rekening te hebben gehouden.

Vervolgens stelt de Raad samen met de verzoekende partij vast dat een aantal van de wel in de eerste bestreden beslissing opgenomen vaststellingen inderdaad onjuist zijn, aangezien deze niet of onvoldoende rekening houden met de elementen die blijken uit het administratief dossier en waarop de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 juni 2018 heeft gewezen.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de gemachtigde tot in den treure herhaalt dat zij alles aan zichzelf te wijten heeft en dat de situatie waarin zij zich bevindt enkel haar eigen schuld is, maar dat dit verre van correct is. Zij wijst erop dat zij een groot deel van haar internering in de gevangenis verbleef, wat geen geschikte plaats is om een ziek persoon op te vangen, dat zij niet de hulp heeft kregen die nodig was, waardoor zij ook geen werk heeft kunnen maken van haar re-integratie in de samenleving en dat op ogenblikken waar zij die mogelijkheid wel kreeg, zoals bijvoorbeeld in september 2015 toen zij de kans kreeg van de commissie tot bescherming van de maatschappij (hierna ook: CBM) om zich middels een VOP buiten de gevangensmuren te bewijzen, dit door de Dienst Vreemdelingenzaken werd tegengehouden door een bevel met inreisverbod af te leveren, dat dan weer drie jaar later werd ingetrokken met de mededeling dat het nooit de bedoeling was geweest dit bevel ook effectief uit te voeren. Daarnaast wijst de verzoekende partij op de verschillende veroordelingen die België reeds opliep voor de mensonwaardige behandeling van geïnterneerde personen en op de detentieschade waaraan zij lijdt ten gevolge van haar jarenlange verblijf in de gevangenis. De verzoekende partij benadrukt dat het dan ook absoluut incorrect is te stellen dat zij deze situatie volledig aan zichzelf te wijten heeft.

De Raad benadrukt in de eerste plaats nogmaals dat de verzoekende partij het statuut van geïnterneerde heeft. Dit statuut werd haar opgelegd in 2001, wanneer de wet van 1 juli 1964 tot bescherming van de maatschappij tegen abnormalen en de gewoontemisdadigers (*BS 17 juli 1964*) (hierna: de Wet Bescherming Maatschappij) nog van toepassing was. Volgens artikel 7, eerste lid van deze wet konden de onderzoeksgerechten, tenzij het een politieke misdaad, een politiek wanbedrijf of een persdelict betreft, en de vonnisgerechten de internering gelasten van de verdachte die een feit, misdaad of wanbedrijf genoemd, heeft gepleegd en zich in een van de in artikel 1 bepaalde staten bevindt. Het betreft overeenkomstig artikel 1, eerste lid van de voormelde wet een staat van krankzinnigheid, of een ernstige staat van geestesstoornis of van zwakzinnigheid die de betrokkene ongeschikt maakt tot het controleren van zijn daden.

Volgens artikel 14, eerste en tweede lid van de betrokken wet vond de internering plaats in een inrichting aangewezen door de CBM, werd deze gekozen uit de inrichtingen georganiseerd door de regering, maar kon de commissie, om therapeutische redenen en bij speciaal met redenen omklede beslissing, de plaatsing en bewaring gelasten in een inrichting die daarvoor geschikt is uit het oogpunt van veiligheid en verzorging.

Overeenkomstig artikel 134 van de interneringswet zijn op het moment van de inwerkingtreding van die wet op 1 oktober 2016 de bepalingen ervan van toepassing geworden op alle lopende zaken. Vanaf die datum beheerst deze wet dan ook het statuut van de verzoekende partij.

Artikel 2 van de interneringswet luidt als volgt:

“De internering van personen met een geestesstoornis, bedoeld in artikel 9 van deze wet, is een veiligheidsmaatregel die er tegelijkertijd toe strekt de maatschappij te beschermen en ervoor te zorgen dat aan de geïnterneerde persoon de zorg wordt verstrekt die zijn toestand vereist met het oog op zijn re-integratie in de maatschappij.

Rekening houdend met het veiligheidsrisico en de gezondheid van de geïnterneerde persoon zal hem de nodige zorg aangeboden worden om een menswaardig leven te leiden. Die zorg is gericht op een maximaal haalbare vorm van maatschappelijke re-integratie en verloopt waar aangewezen en mogelijk via een zorgtraject waarin aan de geïnterneerde persoon telkens zorg op maat aangeboden wordt.”

Het aangehaalde artikel 9 luidt als volgt:

“§ 1. 1 De onderzoeksgerechten, tenzij het gaat om misdaden of wanbedrijven die worden beschouwd als politieke misdrijven of drukpersmisdrijven, behoudens voor drukpersmisdrijven die door racisme of xenofobie ingegeven zijn, en de vonnisgerechten kunnen de internering bevelen van een persoon :

- 1° die een misdaad of wanbedrijf heeft gepleegd die de fysieke of psychische integriteit van derden aantast of bedreigt en*

- 2° die op het ogenblik van de beslissing aan een geestesstoornis lijdt die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden tenietdoet of ernstig aantast en*

- 3° bij wie het gevaar bestaat dat hij als gevolg van zijn geestesstoornis, eventueel in samenhang met andere risicofactoren, opnieuw feiten zoals bedoeld in 1° zal plegen.*

Het onderzoeksgerecht of het vonnisgerecht beoordeelt op met redenen omklede wijze of het feit de fysieke of psychische integriteit van derden heeft aangetast of bedreigd.

§ 2. De rechter beslist na uitvoering van het in artikel 5 bedoelde forensisch psychiatrisch deskundigenonderzoek of actualisatie van een eerder uitgevoerd deskundigenonderzoek.”

Overeenkomstig artikel 19, eerste lid van de interneringswet wordt de internering ten uitvoer gelegd in één van de inrichtingen bedoeld in artikel 3, 4°, b), c) en d) van diezelfde wet. Dit betreft een door de federale overheid georganiseerde inrichting of afdeling tot bescherming van de maatschappij, een door de federale overheid georganiseerd forensisch psychiatrisch centrum, aangewezen bij een besluit vastgelegd na overleg in de Ministerraad op voorstel van de voor Justitie, Volksgezondheid en Sociale Zaken bevoegde ministers, of een door de bevoegde overheid erkende inrichting die is georganiseerd door een privé-instelling, door een gemeenschap of een gewest of door een lokale overheid, die in staat is aan de geïnterneerde persoon de gepaste zorgen te verstrekken en die een overeenkomst betreffende de plaatsing zoals bedoeld in het 5° heeft afgesloten inzake de toepassing van deze wet.

Uit de samenlezing van de bovenstaande artikelen van de interneringswet blijkt dat de internering van de verzoekende partij ook onder deze nieuwe wet nog steeds een dubbel doel heeft. Deze veiligheidsmaatregel wordt immers enerzijds opgelegd om de maatschappij te beschermen en anderzijds om ervoor te zorgen dat de verzoekende partij de zorg wordt verstrekt die haar toestand vereist met het oog op haar re-integratie in de maatschappij. De internering vindt plaats, hetzij in een door de federale overheid georganiseerde inrichting, hetzij in een door een privéinstelling georganiseerde en door de bevoegde overheid erkende inrichting.

Uit verschillende documenten die zich in het administratief dossier bevinden en betrekking hebben op de aanhouding/opsluiting van de verzoekende partij, blijkt dat zij onder categorie “02 *abnormaal misdrijfpleger-geïnterneerd wet bescherm. maatsch.*” viel, zodat niet kan worden voorgehouden dat zij als ‘recidivist/gewoontemisdadiger’ zou zijn geïnterneerd. Uit het bovenstaande blijkt aldus dat de verzoekende partij op de verschillende momenten waarop een beslissing inzake haar internering werd genomen, wordt geacht een geestesstoornis te hebben.

In de eerste bestreden beslissing stelt de gemachtigde concreet het volgende: *“Hij werd volgens eigen verklaring voor zijn strafrechtelijke veroordelingen geïnterneerd daar men oordeelde dat hij niet toerekeningsvatbaar was op het ogenblik toen hij de strafbare feiten pleegde. Redelijkerwijze werden de voorwaarden voor zijn vrijlating telkenmale geschonden, anders zou de betrokkene niet telkens opnieuw het voorwerp hebben uitgemaakt van een hernieuwde internering.”*

Of werd geoordeeld dat de verzoekende partij ontoerekeningsvatbaar was op het moment van het plegen van de feiten én op het moment van de beslissing, of slechts op het moment van de beslissing,

kan niet worden nagegaan. De beslissing van de kamer van inbeschuldigingstelling van 7 februari 2002 waarin de door de raadkamer opgelegde internering van de verzoekende partij werd bevestigd, bevindt zich immers niet in het administratief dossier. De gemachtigde kan in de geschetste omstandigheden echter niet zonder meer stellen dat de verzoekende partij slechts “*volgens eigen verklaring*” (met name in haar aanvraag van 15 juni 2018) ontoerekeningsvatbaar was. De ontoerekeningsvatbaarheid, minstens op het moment dat de beslissing tot internering werd genomen, vloeit immers voort uit de Wet Bescherming Maatschappij en uit het feit dat de verzoekende partij werd geïnterneerd als een “*abnormaal misdrijfpleger*”.

Verder stelt de gemachtigde het volgende: “*De verzoeker schuift de schuld voor zijn situatie door naar de Belgische overheid, naar de Dienst Vreemdelingenzaken, die hem dd. 03.09.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wou afleveren, dat echter niet doorging omdat de betrokkene niet vrijstelbaar was door justitie. Derhalve werd die beslissing niet betekend en was ze niet uitvoerbaar, en achteraf werd deze beslissing ingetrokken.*

Hij stelt dat dit de reden is voor zijn verblijf in de gevangenis sedert september 2015, omdat de bevoegde instantie, de Kamer voor de Bescherming van de Maatschappij, wel wou ‘meegaan in een ambulante reclassering maar dat dit niet kon gerealiseerd worden wegens het bevel om het grondgebied te verlaten’. Derhalve schuift hij de schuld voor zijn situatie op anderen. Hij gaat daarbij echter voorbij aan het feit dat hij geen verblijfsrecht genoot. Hij gaat daarbij echter voorbij aan het feit dat hij geen verblijfsrecht genoot. Hij heeft enkel oog voor het eigen lijden door ‘zijn onzekere verblijfssituatie’ die voor stress- en psychosomatische klachten zou zorgen. Hij spreekt in deze context zelfs over ‘detentieschade’.”

De door de gemachtigde aangehaalde elementen worden echter wel degelijk ondersteund door objectieve elementen die blijken uit het administratief dossier. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag overigens uitdrukkelijk aangegeven wanneer zij verwees naar elementen die reeds bleken uit het administratief dossier.

Zo had de verzoekende partij reeds in haar verzoekschrift van 13 april 2018 in het kader van haar vernietigingsberoep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 3 september 2015 verwezen naar de beslissing van de voorzitter van de CBM van 3 september 2015 waarin wordt beslist tot een VOP en naar het feit dat op dezelfde dag de voormelde beslissingen door de Dienst Vreemdelingenzaken werden genomen. In dit verzoekschrift werd tevens aangehaald dat de CBM vervolgens besliste tot een nieuwe opsluiting, omdat de verzoekende partij door het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten, zich onmogelijk kon houden aan de voorwaarden van de VOP. De CBM besliste met name op 17 december 2015 dat zij in gevangenis moest blijven, maar dat zij wel uitgangsvergunningen en penitentiair verlof kreeg om haar moeder te bezoeken. Dit relaas wordt deels bevestigd door het vonnis van de KBM van 10 oktober 2018, waarin het volgende wordt aangegeven: “*Bij beslissing van deze rechtbank van 25 oktober 2017 werd u verder geplaatst in de afdeling tot bescherming van de maatschappij Turnhout of Merksplas.*

Door de Hoge Commissie tot Bescherming van de Maatschappij werd reeds op 6 augustus 2015 beslist dat u, na een voordien mislopen vrijheid op proef en een weder aanhouding in juli 2015, opnieuw een ambulante reclassering mocht uitwerken. Een aanzet tot een effectieve start hiervan werd gegeven door een beslissing van de voorzitter van de Commissie tot Bescherming van de Maatschappij van 2 september 2015 waarbij u onder een aantal voorwaarden in voorlopige vrijheid werd gesteld. Aangezien u geen recht bleek te hebben op verblijf in België werd de voorlopige vrijheid door de Commissie echter niet omgezet in een vrijheid op proef.” Ook uit een “*synthesedocument telefoongesprek*” van 4 mei 2018 tussen attaché A. P. en het bureau Geschillen blijkt het volgende: “*(...) Betrokkene was uiteindelijk niet vrijstelbaar voor justitie waardoor de beslissing dd.03.09.2015 niet werd betekend (...)*”. Ten slotte wordt ook in een e-mail van diezelfde attaché A. P. gericht aan de advocaat van de Belgische staat in het kader van het voormelde beroep van 13 april 2018 het volgende gesteld: “*Geachte bij deze is de beslissing dd. 03.09.2015 niet werd betekend aan betrokkene en dus uiteindelijk niet bestaat en niet uitvoerbaar was aangezien betrokkene uiteindelijk niet vrijstelbaar was voor Justitie op 03.09.2015 ingetrokken.*”

De Raad mag en zal zich als annulatierechter niet in de plaats van de gemachtigde uitspreken over het door de verzoekende partij in haar aanvraag van 15 juni 2018 aangehaalde gegeven dat de KBM reeds lange tijd zou willen meegaan in een ambulante reclassering, maar dat deze tot nu toe niet kon worden gerealiseerd wegens het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, en dat haar VOP onterecht werd ingetrokken en zij daardoor al drie jaar onterecht in de gevangenis zit. De verzoekende partij verwijst in haar aanvraag van 15 juni 2018 naar de intrekking van het betrokken bevel van 3 september

2015 drie jaar later, maar uit het administratief dossier blijkt uitdrukkelijk dat dit bevel nooit betekend is geworden, omdat was gebleken dat zij toch niet vrijstelbaar bleek, aangezien zij geen recht bleek te hebben op verblijf in België. Het kan op basis van de gegevens die blijken uit het administratief dossier echter niet worden betwist dat specifiek de VOP waartoe op 2 september 2015 werd besloten, niet daadwerkelijk in een vrijheid op proef werd omgezet, omdat de verzoekende partij geen recht bleek te hebben op verblijf in België. Ook kan de gemachtigde niet voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest van het feit dat artikel 27 van de interneringswet oorspronkelijk het volgende voorzag: *“De beperkte detentie, het elektronisch toezicht en de invrijheidsstelling op proef kunnen niet worden toegekend wanneer op grond van een advies van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de geïnterneerde persoon niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk.”* en dat deze bepaling slechts op 28 juni 2018 door het Grondwettelijk Hof werd vernietigd (met name door arrest nr. 80/2018). Naar dit arrest en de gevolgen ervan wordt immers uitdrukkelijk verwezen in het vonnis van 10 oktober 2018 van de KBM te Antwerpen. De gemachtigde stelt terecht vast dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht genoot, maar hij maakt niet duidelijk op welke manier in de geschetste omstandigheden zonder meer sprake zou zijn van *“de schuld van [haar] situatie op anderen [schuiven]”*, wanneer de situatie die de verzoekende partij aanhaalt, in de aangegeven mate wel degelijk steun vindt in het administratief dossier.

Nog volgens de gemachtigde zou de verzoekende partij *“enkel oog [hebben] voor het eigen lijden door [haar] onzekere verblijfssituatie die voor stress- en psychosomatische klachten zou zorgen”* en *“in deze context zelfs over ‘detentieschade’ [spreken]”*. De verzoekende partij haalt deze elementen inderdaad aan in haar aanvraag van 15 juni 2018. De gemachtigde verliest hierbij echter uit het oog dat deze vaststellingen steunen op vaststellingen gemaakt in het kader van het *“Eindverslag nav wederaanhouding van 7/7/2015”*, opgesteld door justitieassistente N. P. In dit verslag wordt aangegeven dat de bronnen van inlichtingen onder meer de verzoekende partij zelf zijn, haar zussen H. en N., en J. K. van Vagga. Verder in dit eindverslag, met name onder *“Naleving van de voorwaarden”*, *“1. Visie derden/begeleiding”*, blijkt dat de verzoekende partij sinds 20 oktober 2014 in begeleiding is bij Vagga en dat J. K. het psychosociale luik opvolgt. In het verslag wordt onder *“Relevante informatie over de huidige situatie”* onder meer het volgende gesteld: *“(…) hij gaf toe dat hij af en toe cannabis rookte, om te kunnen omgaan met verschillende stressfactoren. Zo bleef de situatie waarbij hij zonder papieren zat aanslepen, waar hij enorm stress van kreeg, gezien hij de hele tijd over de schouder moest kijken om niet in de problemen te komen. Verder kent hij neigingen naar depressie en is het voor hem niet gemakkelijk om zich onder mensen te mengen, wat hij volgens zichzelf ook nooit geleerd heeft na zijn jarenlange detentie. Hij stelde dit onderwerp met J(...) K(...) van Vagga op te nemen.”*, en ook *“Wat ook zorgen baart, is het feit dat hij telkens als wij hem zagen, gewicht verloren leek. Hij stelt echter dat dit lag aan de stress en dat dit psychosomatische klachten met zich meebracht, waardoor hij regelmatig moest overgeven. Zus kreeg ook wel de indruk dat dit te maken kon hebben met de plotse afbouw van zijn anti-depressiva.”* Ten slotte stelt de justitieassistente onder *“Advies”*: *“Wij adviseren positief voor een nieuwe vrijstelling op proef. Wij krijgen, a.h.v. de telefoontjes en gesprekken met betrokkene de afgelopen weken, de indruk dat de opsluiting een enorme indruk heeft gemaakt op betrokkene en dat de detentieschade momenteel groot is met extreme stresssituaties tot gevolg.”* Bijgevolg blijkt uit deze informatie in het administratief dossier dat de vaststellingen van detentieschade met extreme stresssituaties tot gevolg afkomstig zijn van de justitieassistente, en niet zomaar ongestaafe uitlatingen van de verzoekende partij zelf zijn.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan de gemachtigde dan ook niet zonder meer het volgende besluiten: *“Wie het verzoekschrift van de betrokkene leest, zou nog gaan denken dat hij het slachtoffer is van willekeur uitgaande de overheid, want er wordt geen aandacht gegeven aan de betrokkene schade noch aan zijn slachtoffers: hij alleen lijkt het slachtoffer te zijn. Logischerwijze dient hij contact met zijn slachtoffers te mijden, om hen verdere traumatisering te besparen. De betrokkene gaat eraan voorbij dat hij de situatie waarin hij zich bevindt, toch wel aan zichzelf te wijten heeft.”* Bovendien verliest de gemachtigde doorheen zijn overwegingen uit het oog dat de verzoekende partij in haar aanvraag geenszins heeft aangevoerd dat alleen zij het slachtoffer zou zijn. Zij heeft enkel gewezen op een aantal elementen met betrekking tot haar persoonlijke situatie, zoals deze blijken uit het administratief dossier.

Ook de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geeft aan dat er in de periode van 1993 tot 2003 verschillende veroordelingen en interneringen werden opgelopen en dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de feiten die aan dergelijke veroordelingen ten grondslag hebben gelegen, niet haar eigen schuld zouden zijn. De verwerende partij voert aan dat de verzoekende partij zich uiteindelijk niet kan wegsteken, en de schuld niet kan verschuiven, door te wijzen op een voorgehouden detentieschade. Daarnaast stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij ook aangeeft niet de

hulp te hebben gekregen die nodig was, maar dat zij ook geenszins heeft aangetoond zelf naar die hulp op zoek te zijn geweest. Verder stelt de verwerende partij nog dat de gemachtigde geheel terecht heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij zich in een situatie bevindt die zij volledig aan zichzelf te danken heeft. Ten slotte voert de verwerende partij aan dat de gemachtigde terecht opmerkt dat geen stukken werden voorgelegd van integratie, en ook geen stukken waaruit blijkt dat er thans sprake zou zijn van een echte kentering in het gedrag van de verzoekende partij, en dat ook geen stukken worden voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij thans in behandeling zou zijn en die behandeling zou zijn aangeslagen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, naast de reeds hoger geciteerde overwegingen van de eerste bestreden beslissing, ook nog lijkt te doelen op de volgende vaststellingen van de gemachtigde: *“Nergens in huidig verzoekschrift geeft de betrokkene uiting van enig schuldbesef voor alle leed die hij aan zijn slachtoffers en de overlast die hij reeds aan zijn omgeving heeft berokkend, terwijl zijn persoonlijk gedrag toch al heel wat kosten voor de Belgische staat en dus voor de belastingbetaler heeft opgeleverd, zonder dat daar blijkbaar iets concreet tegenover wordt geplaatst van bijdrage aan de samenleving of integratie-inspanningen of wat dan ook. Hij legt geen enkel stuk voor betreffende integratie.”*

En: *“De betrokkene stelt, zonder enig stuk desbetreffende voor te leggen, (zodat dit argument op heden niet weerhouden wordt), reeds sedert oktober 2014 in behandeling te zijn, de gemaakte afspraken goed na te komen en begrip te krijgen in het kader van deze behandeling. En toch diende hij op 15.06.2015 opnieuw in de gevangenis te worden opgesloten onder het statuut van internering, die, zoals gezegd, reeds op 07.02.2002 werd bevolen. De betrokkene zegt zelf dat dit naar aanleiding was van zijn cannabisgebruik. Zijn ambulante reclassering werd, zo beweert hij, volledig gehypothekeerd door zijn verblijf in de gevangenis te Antwerpen.”*

En ook: *“Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen de betrokkene die herhaaldelijk en op misdadige wijze aangetoond heeft geen respect te hebben voor andermans fysieke integriteit en eigendom, noch voor de regels die deze beschermen, dat hij tot op heden in huidig verzoekschrift geen uiting geeft van enig besef van zijn eigen inbreng in de situatie, dat hij zich daarentegen grotendeels beroept op toevallige omstandigheden die buiten zijn wil om tot stand kwamen: zoals de migratie naar België in het gezelschap van zijn ouders en het jarenlange verblijf in het Rijk volgend op die migratie. Hij wenst nu de duur van zijn verblijf in rekening te brengen, terwijl dat voor een groot deel sedert de eerste gevangenschap in 1984 in gevangenschap was, en zodoende poogt hij nu in huidig verzoekschrift op basis van art. 9 bis om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hem niet in dank kan worden afgenomen daar zijn eigen gedrag zelf aan de basis ligt van deze situatie. Dat hij geruime tijd opgesloten zat, heeft hij dus in de 1ste plaats aan het eigen gedrag te danken. Rekening houdend met het feit dat de betrokkene reeds meerdere malen opnieuw geïnterneerd is moeten worden. Dat deze internering zelfs nodig was ondanks behandeling sedert 2014. Dat de betrokkene geen stukken voorlegt, waaruit zou moeten blijken dat er nu sprake zou zijn van een echte kentering, dat hij nog steeds in behandeling zou zijn en dat die behandeling nu eindelijk zodanig zou zijn aangeslagen dat hij zijn verslaving zou hebben overwonnen en dat hij, al dan niet toerekeningsvatbaar, geen misdrijven meer zal plegen. Dat hij nergens concreet bewijst zich effectief te zullen inzetten om een positieve bijdrage te leveren aan de samenleving én dat hij zelf voor eigen inkomsten zal zorgen in plaats van ofwel af te hangen van de openbare instellingen ofwel te hervallen in criminele activiteiten met winstgevend karakter.*

Nergens uit blijkt dat zijn situatie nu anders is dan bij zijn vorige vrijlatingen, toen hij telkens opnieuw diende geïnterneerd te worden wegens nieuwe feiten van openbare orden.”

In de eerste plaats kan worden verwezen naar hetgeen de Raad hoger reeds heeft vastgesteld met betrekking tot de “schuld” van de verzoekende partij en de situatie waarin zij zich bevindt.

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 juni 2018 heeft gewezen op eerdere vrijlatingen en op het feit dat zij de laatste jaren stappen heeft gezet om haar re-integratie in de maatschappij op punt te zetten. In dit kader verwees zij naar haar behandeling sinds oktober 2014 bij Vagga, haar opvolging door dokter J. K. en dokter B., de wekelijkse computerlessen die zij volgde en het feit dat zij stond ingeschreven voor een intake als vrijwilliger bij de Bond zonder Naam, en het feit dat zij wekelijks mee de zorg op zich nam voor haar zieke moeder. Ook vermeldde zij haar VOP van 3 juli 2014 en de kans die zij in 2015 kreeg om in vrijheid te worden gesteld op proef, wat met zich meebracht dat haar reclasseringsplan volledig op punt was. Hoger is reeds uiteengezet waarom deze VOP uiteindelijk niet daadwerkelijk heeft kunnen plaatsvinden. Daarnaast

heeft de advocaat van de verzoekende partij op 11 oktober 2018 aan de Dienst Vreemdelingenzaken e-mailverkeer doorgestuurd tussen haar en maatschappelijk assistente E. D. van de psychosociale dienst van de gevangenis te Antwerpen. Op 12 september 2018 mailde de advocaat van de verzoekende partij het volgende aan E. D.: "(...) Ik werd door de zus van Dhr. R(...) geïnformeerd dat S(...) op dit ogenblik verschillende dagen vrijaf heeft om naar Vagga te gaan en dat hij eveneens terug mag overnachten bij zijn moeder. Tevens zou hij verschillende UP's krijgen om zijn reclasseringsplan op punt te zetten. (...)". Op dezelfde dag antwoordde E. D. het volgende: "(...) Dit klopt. Op 14/08/18 kreeg hij van de KBM opnieuw wekelijks verlof bij zijn moeder (ipv twee uitgangen per week naar moeder) en 6 uitgangen inzake het voorbereiden van zijn reclassering. Hij ging gisteren op intake bij CGG Vagga. Inzake zijn dagbesteding heb ik hem aangemeld bij het servicepunt vrijwilligers. Zij gingen samen met hem op 06/09/18 langs bij De St(...) (CAW) en op maandag 17/09/2018 kan hij hier een proefdag doen. Nadien wordt er bekeken of hij hier al dan niet enkele dagen per week vrijwilligerswerk kan uitvoeren. (...)". In het schrijven van 17 oktober 2018 dat de advocaat van de verzoekende partij overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken en waaraan zij ook het betrokken vonnis toevoegde, stelt zij verder uitdrukkelijk het volgende: "Zowel de justitieassistent als het OM hebben positief geadviseerd voor VOP of ET, wat Dhr. R(...) ook gekregen heeft. U treft het vonnis in bijlage. Uit dit vonnis blijkt ook dat cliënt zijn detentiedrag zo goed als onbesproken is, dat de uitgangen van cliënt steeds correct zijn verlopen, dat het risico op recidive als zeer laag wordt ingeschat, dat cliënt vrijwilligerswerk uitoefent, ...". Ook in haar huidig verzoekschrift wijst de verzoekende partij uitdrukkelijk op de elementen die blijken uit het voormelde vonnis van 10 oktober 2018 met betrekking tot de uitgewerkte reclassering. Zij geeft aan dat de reeds door haar uitgewerkte reclassering bij een terugkeer naar Marokko volledig op de helling zou komen te staan, dat het immers op voorhand onmogelijk te voorspellen is hoelang zij zou moeten terugkeren en of zij bij terugkeer überhaupt wel zal mogen terugkomen.

Wat verder het in behandeling zijn van de verzoekende partij vanaf oktober 2014 betreft, maakt de verwerende partij (en overigens ook de gemachtigde) niet duidelijk waarop zij haar beweringen baseert.

Uit het reeds hoger vermelde "Eindverslag nav wederaanhouding van 7/7/2015" stelt justitieassistent N. P. "Naleving van de voorwaarden" immers uitdrukkelijk het volgende: "1. Visie derden/begeleiding: Dhr. R(...) is sinds 20/10/2014 in begeleiding bij Vagga. Het psychosociale luik wordt opgevolgd door J(...) K(...) en het medisch-psychiatrische aspect door dr. B(...). Betrokkene komt er de afspraken goed na en is verder welkom om er begeleiding te volgen. (...)". Ook geeft zij het volgende aan: "2. Visie justitiabele: Dhr. R(...) stelt boos en verward te zijn over zijn opsluiting. Hij blijft erbij dat het thuis niet slecht ging, al geeft hij toe dat er wel wat onenigheden waren, maar dat ging vooral over maatschappelijke thema's en geloof en veel minder over het samenleven onderling. Toch beseft hij dat hij zich moet aanpassen zolang hij geld ontvangt en onder eenzelfde dak leeft, maar hij geeft aan al veel te hebben geleerd van vroeger toen hij nog thuis woonde. Hij geeft toe dat het niet gemakkelijk is geweest om een dagbesteding te vinden, ook omdat hij zenuwachtig is en onzeker, maar hij stelt heden erg blij te zijn met de wekelijkse computerlessen en het erg jammer te vinden dat hij zijn intakegesprek voor vrijwilligerswerk bij Bond Zonder Naam niet heeft kunnen doorlopen. Hij stelt altijd open en eerlijk te zijn geweest over zijn weedgebruik en dat hij daar nu voor gestraft wordt vindt hij niet kunnen. Wel voegt hij hier aan toe dat dit een les voor hem is geweest en dat hij meer dan ooit gemotiveerd is om hier aan te werken. Hij hoopt dat de Commissie hem een nieuwe kans geeft om zijn VOP verder te zetten en geeft aan zijn best te zullen doen om de voorwaarden integraal na te leven in de toekomst.". Ten slotte stelt zij: "3. Visie justitieassistent(e): (...) De afspraken met Vagga zijn nooit een probleem geweest. Het heeft even geduurd voor betrokkene in gang is geschoten naar dagbesteding toe en de rol die cannabis hierin speelt is wellicht tweezijdig. Enerzijds scherpte dit zijn zelfvertrouwen op korte termijn aan om zichzelf aan te zetten naar buiten te komen. Anderzijds zorgde dit voor conflicten thuis met het risico van escalatie. Ook heeft betrokkene een verleden van drugsverslaving, wat niet in zijn voordeel pleit. Toch gebiedt eerlijkheid ons te zeggen dat betrokkene oprecht lijkt te willen werken aan dit probleem en dat de afgelopen aanhouding zijn effect niet lijkt te missen. (...)".

Ook het vonnis van de KBM van 10 oktober 2018 stelt als voorwaarden de "verderzetting" van de behandeling en begeleiding door het CGG VAGGA, het volgen van een psychosociale behandeling en begeleiding bij het CGG VAGGA, met bijzondere aandacht voor haar kwetsbaarheid voor alcohol- en middelenafhankelijkheid, en het zich medisch laten opvolgen door een psychiater, in samenspraak met de justitieassistent en het CGG VAGGA, en diens richtlijnen naleven, ook inzake de eventueel voorgeschreven medicatie.

Bijgevolg blijkt de behandeling van de verzoekende partij sinds 20 oktober 2014 wel degelijk uit het administratief dossier, zodat de verwerende partij niet kan voorhouden dat geen stukken worden

voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij thans in behandeling zou zijn, zoals de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing stelt en op basis waarvan hij stelt dat dit argument “op heden” niet wordt weerhouden.

Daar waar de verwerende partij ten slotte aanvoert dat de gemachtigde terecht opmerkt dat geen stukken werden voorgelegd van integratie, en ook geen stukken waaruit blijkt dat er thans sprake zou zijn van een echte kentering in het gedrag van de verzoekende partij (en op het aanslaan van de voormelde behandeling sinds 20 oktober 2014), herhaalt de Raad dat de verzoekende partij in haar aanvraag (met inbegrip van de aanvullingen) heeft gewezen op haar inspanningen inzake re-integratie en reclassering, en op de vaststellingen die de KBM in zijn vonnis van 10 oktober 2018 heeft gemaakt. Tevens herhaalt de Raad dat de verzoekende partij in haar huidig verzoekschrift wijst op de uitgewerkte reclassering in het kader van het voormelde vonnis en op het feit dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat met deze modaliteiten van de in dit vonnis toegekende VOP werd rekening gehouden als buitengewone omstandigheid.

Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat uit de motivering van de eerste bestreden beslissing inderdaad niet blijkt dat de gemachtigde afdoende met deze modaliteiten en met dit vonnis heeft rekening gehouden. In dit verband wijst de Raad er samen met de verzoekende partij nog bijkomend op dat de KBM wijst op een zo goed als onbesproken detentiegedrag, op het feit dat de uitgangen en verloven sinds de wederaanhouding van de verzoekende partij (die dateert van 15 juni 2015 en aldus van meer dan drie jaar voor het vonnis van 10 oktober 2018) correct zijn verlopen. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook een “*attest van gevangenschap*” van 27 juni 2018 van de strafinrichting te Antwerpen bij haar huidig verzoekschrift voegt, waarop het wekelijks penitentiair verlof van de verzoekende partij tussen 30 december 2015 en 24 oktober 2017 wordt opgesteld. In het administratief dossier bevindt zich ook een exemplaar van deze lijst, die echter slechts enkelzijdig werd afgedrukt en daardoor slechts gaat tot 27 september 2016. Uit een “*synthese-nota aangevat dd. 17.10.2018*” blijkt echter dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk kennis had van de volledige lijst. Verder oordeelt de KBM dat het risico op het plegen van strafbare feiten reeds lange tijd als laag wordt ingeschat, evenals het risico op het lastig vallen van de slachtoffers, en dat het gevaar op onttrekking zeer laag is. Ten slotte geeft de KBM aan dat de invrijheidsstelling op proef wordt toegekend, mits de verzoekende partij de haar opgelegde voorwaarden naleeft, en dat de opgelegde voorwaarden naar het oordeel van de rechtbank moeten volstaan om tegemoet te komen aan de tegenaanwijzingen. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld hebben de opgelegde voorwaarden betrekking op het blijven volgen van een behandeling, op het hebben van een omstandige dagbesteding (naast de zorg voor de zieke moeder), op het niet gebruiken van alcohol en drugs (en bereid zijn zich te laten testen) en op het niet hebben van contact met de slachtoffers.

Ondanks het feit dat de gemachtigde niet kan voorhouden geen kennis te hebben van dit vonnis, stelt hij zonder meer onder andere dat de verzoekende partij haar “*persoonlijk gedrag toch al heel wat kosten voor de Belgische staat en dus voor de belastingbetaler heeft opgeleverd, zonder dat daar blijkbaar iets concreet tegenover wordt geplaatst van bijdrage aan de samenleving of integratie-inspanningen of wat dan ook. [Zij] legt geen enkel stuk voor betreffende integratie.*” en dat zij “*geen stukken voorlegt, waaruit zou moeten blijken dat er nu sprake zou zijn van een echte kentering, dat [zij] nog steeds in behandeling zou zijn en dat die behandeling nu eindelijk zodanig zou zijn aangeslagen dat [zij] [haar] verslaving zou hebben overwonnen en dat [zij], al dan niet toerekeningsvatbaar, geen misdrijven meer zal plegen. Dat [zij] nergens concreet bewijst zich effectief te zullen inzetten om een positieve bijdrage te leveren aan de samenleving én dat [zij] zelf voor eigen inkomsten zal zorgen in plaats van ofwel af te hangen van de openbare instellingen ofwel te hervallen in criminele activiteiten met winstgevend karakter. Nergens uit blijkt dat [haar] situatie nu anders is dan bij [haar] vorige vrijlatingen, toen [zij] telkens opnieuw diende geïnterneerd te worden wegens nieuwe feiten van openbare orden.*”

De Raad herhaalt dat de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt en dat hij in het kader van deze bevoegdheid tot andere conclusies kan komen dan de KBM die zich in een ander kader heeft uitgesproken. Het bestaan van een discretionaire bevoegdheid heeft echter gevolgen voor de formele motiveringsplicht. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151). De verwerende partij maakt met haar betoog in de nota met opmerkingen niet duidelijk op welke manier uit de hoger aangehaalde motieven

van de eerste bestreden beslissing zou moeten blijken dat – in de geschetste omstandigheden en gelet op de concrete elementen die blijken uit het administratief dossier – sprake is van een afdoende motivering.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij enerzijds aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde in de hoger vastgestelde mate niet afdoende is, zodat in deze mate een schending van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 aannemelijk wordt gemaakt. Anderzijds maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de opgenomen motivering in de hoger vastgestelde mate onjuist is, aangezien deze geen of onvoldoende rekening houdt met de elementen die blijken uit het administratief dossier. In deze mate ligt dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht voor.

Aangezien meerdere onderdelen van de motivering van de eerste bestreden beslissing door deze vaststelling niet overeind kunnen blijven, kan de eerste bestreden beslissing in zijn geheel niet overeind blijven. De Raad kan als annulatierechter immers niet in de plaats van de gemachtigde oordelen of deze beslissing, die beoordeelt of de verzoekende partij heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen, ook zonder de door een motiveringsgebrek aangetaste motieven nog overeind kan blijven.

2.1.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt op zich reeds tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM): *fair balance*-toets. Tevens verwijst zij naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat verweerster verder ten gronde reeds een fair-balance toets uitvoert.

Dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het is dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op het bestreden bevel. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande het bestreden bevel heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De

beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland).

Dat verweerster in casu het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in hoofdorde ontkent. Ondergeschikt motiveert zij dat als er al sprake zou zijn van een beschermingswaardig privé-en gezinsleven dat artikel 8 §2 EVRM stelt dat de overheid kan ingrijpen in dit familieleven onder de voorwaarden opgesomd in artikel 8 §2 EVRM.

Zij motiveert dat er geen schending zou zijn van artikel 8 EVRM omdat verzoeker niet zou aantonen nauwe contacten te onderhouden, noch met zijn moeder, noch met zijn andere familieleden. Zo stelt verweerster dat het opvallend is dat er geen getuigenissen van familieleden werden bijgebracht. Verweerster twijfelt zelfs of de familie van verzoeker blij is met zijn aanwezigheid in België en motiveert (letterlijk citaat): “ Men zou zich zelfs de vraag kunnen stellen of de betrokkene zelf geen extra belasting gaat vormen bovenop de zorg voor zijn oude moeder, gezien zijn kwetsbaarheid voor alcohol- en middelenafhankelijkheid.”

Verweerster insinueert en vermoedt heel veel, maar vergeet dat zij een administratieve overheid is die haar beslissingen objectief dient te motiveren en dus niet mag uitgaan van “veronderstellingen”. Verweerster dient haar beslissing te motiveren op basis van ‘feitelijkheden’ en niet ‘persoonlijke veronderstellingen’.

Dat dit soort van subjectieve uitlatingen immers leiden tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur.

Haar motivering is overigens volledig in strijd met de informatie die is terug te vinden in het administratief dossier:

- 1. Ten eerste werd in vorige bevelen die werden afgeleverd aan verzoeker het “beschermingswaardig privé-en gezinsleven van verzoeker” nooit in twijfel getrokken. Het is dan ook frappant dat dit nu plots wel gebeurt. Verzoeker verwijst naar de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 03.09.2015 en 15.10.2018 en waarin wordt gesteld (letterlijk citaat): “ Het wordt niet betwist dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins-en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.”.*
- 2. Ten tweede blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds op 8 jarige leeftijd naar België kwam, dat hij hier is opgegroeid en steeds heeft gewoond samen met zijn familie; dat al zijn familieleden in België wonen. Dat hij een zeer zieke moeder heeft voor wie Dat verzoeker weliswaar sinds 2001 onder het statuut van internering staat en lange periodes in de gevangenis heeft doorgebracht. Dat echter uit het administratief dossier blijkt dat hij sinds zijn invrijheidstelling in oktober 2018 terug dagelijks de zorg voor zijn moeder op zich neemt, maar ook voordien wekelijks verloven kreeg om zijn moeder te verzorgen, dat zijn familie overduidelijk een ondersteunende rol betekent in het leven van verzoeker. (zie stuk 5 vonnis SURB). Dat de vader van verzoeker is overleden; Dat de familie van verzoeker, ondanks zijn verleden, hem ten volle blijft steunen;*
- 3. Dat gelet op het bovenstaande en zijn zeer lange verblijf in België het dan ook niet onredelijk is om te veronderstellen dat verzoeker bindingen heeft met zijn familie en met de Belgische maatschappij die verder gaan dan loutere verwantschapsbanden.*

Dat verweerster bijgevolg de ‘fair-balance’-toets moet doen, wat zij in casu ook heeft gedaan, maar bewust met verschillende elementen gene rekening heeft gehouden.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.*
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede*

consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Dat uit het administratief dossier heel duidelijk blijkt dat verzoeker geen reële banden meer heeft met zijn land van herkomst. Verzoeker verblijft reeds meer dan 40 jaar in België met zijn familie, waarvan al zijn broers en zussen de Belgische nationaliteit hebben. Zijn vader is overleden en de moeder van verzoeker is een zware Alzheimerpatiënt waar verzoeker mee de zorg voor opneemt.

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker reeds sinds 2014 mee de zorg voor zijn zeer zieke moeder op zich neemt. Ook in de periode van zijn wederaanhouding kreeg verzoeker twee dagen per week een uitgang om de zorg voor zijn zieke moeder mee op zich te nemen. Hij heeft een beurtrol met zijn zussen. Sinds augustus 2018 was dat wekelijks verlof en sinds zijn invrijheidstelling op proef terug dagelijks.

Van deze zieke moeder kan uiteraard niet worden verwacht dat zij nog mee verhuisd naar Marokko om aldaar het gezinsleven verder te zetten. Verweerster motiveert tevens dat:

“ Wat er ook van zij, van die bedoelde contacten met zijn moeder, huidige beslissing ontnemt de betrokkene niet om zijn leven verder uit te bouwen en om, bijvoorbeeld met behulp van de moderne communicatiemiddelen, contact op te nemen met zijn familieleden”.

Uiteraard is contact via moderne communicatiemiddelen niet mogelijk, gelet op de gezondheidstoestand van zijn moeder. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van verzoeker een zware Alzheimerpatiënt is. Verzoeker citeert de symptomen van Alzheimer:

Bij deze hersenaandoening is een belangrijk criterium dat de dementie geleidelijk aan is ontstaan en langzaam verergert. Vergeetachtigheid is het meest in het oog springende verschijnsel. Het opnemen van nieuwe informatie lukt niet meer, en er ontstaan problemen met lezen, praten, schrijven en rekenen. Verder gaan ook andere cognitieve functies (het vermogen te denken, oordelen en begrijpen) verloren. Zelfstandig handelen en het nemen van initiatieven worden bemoeilijkt en raken onder het vroegere niveau. Vaak raakt iemand gedesoriënteerd in tijd en/of plaats en gaan sociale vaardigheden verloren. Geheugenstoornissen kunnen Alzheimerpatiënten achterdochtig maken. Ongeveer de helft van de Alzheimerpatiënten heeft last van wanen: overtuigingen die niet met de realiteit overeenkomen. Deze zijn meestal achterdochtig getint. Zo kan de patiënt denken dat hij bedrogen of bestolen is door zijn partner of verzorgers. Soms hallucineert hij: hij ziet of hoort dingen die er niet zijn.

Mensen met Alzheimer krijgen met name problemen met alledaagse activiteiten, die bijvoorbeeld steeds onhandiger worden uitgevoerd. Tegelijkertijd blijft het gangbare sociale contact nog lange tijd in stand, hetgeen buitenstaanders de verkeerde indruk kan geven dat er niets aan de hand is.”

Contacten via de “normale communicatiemiddelen” is in het geval van verzoekers’ moeder niet meer mogelijk.

Bovendien komt verzoeker niet in aanmerking voor gezinshereniging zodat hij enkel toepassing kan maken van artikel 9 bis vreemdelingenwet. Voor deze procedure zijn echter geen wettelijke behandelingstermijnen voorzien zodat de kans zeer reëel is dat verzoeker voor maanden, misschien wel meer dan een jaar zou moeten terugkeren. Dit lijkt absoluut niet aangewezen gelet op de uiterst slechte gezondheidstoestand van zijn moeder.

Bovendien heeft verzoeker meer dan 30 jaar legaal in België verbleven waardoor hij uiteraard een beschermingswaardig privé-en gezinsleven met zijn familie heeft opgebouwd. Dit familie- en gezinsleven werd gecreëerd tijdens een legaal en dus geen precair verblijf.

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantoonbaar nauwe contacten te onderhouden met zijn familieleden. Dit is volledig in strijd met de informatie die is terug te vinden in het administratief dossier waaruit blijkt dat de familie voor Dhr. R(...) een zeer belangrijke en ondersteunende factor is. (zie ook vonnis VOP- stuk 5).

Dat verweerster in haar fair-balance toets dan ook geen rekening gehouden met:

- 1. De afwezigheid van banden in Marokko;*
- 2. Het feit dat zelfs een tijdelijke verwijdering niet gerechtvaardigd is gelet op de uiterst slechte gezondheidstoestand van zijn moeder;*

3. *Zijn jarenlange legale verblijf in België;*
4. *Het feit dat verzoeker zijn verblijfsstatuut heeft verloren ingevolge een ambtelijke schrapping;*
5. *Het feit dat verzoeker diverse malen heeft getracht zijn verblijf opnieuw te regulariseren, doch dat niet is gelukt enkel en alleen omdat verzoeker niet in het bezit was van een geldig en volledig paspoort.*

Tot slot bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering eveneens rekening dient te worden gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker. Ook dit blijkt in casu niet te zijn gebeurd.

Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat er zich een verslag in bevindt d.d. 07.07.2015 dat werd opgesteld door de justitieassistente n.a.v. de wederaanhouding van verzoeker op dat ogenblik het volgende:

- *Dat verzoeker sinds 2014 in begeleiding is bij Vagga (centrum voor geestelijke gezondheidszorg) en dat het psychosociale luik wordt opgevolgd door J(...) K(...) en het medisch-psychiatrisch aspect door Dr. B(...). Verzoeker komt zijn afspraken goed na qua begeleiding. Vanuit deze dienst wordt er veel begrip getoond voor de moeilijke maatschappelijke positie waarin verzoeker verkeert;*
- *Dat verzoeker enorm lijdt onder zijn onzekere verblijfssituatie waarin hij zich inmiddels 15 jaar bevindt;*
- *Zijn illegaal verblijfsstatuut zorgt voor heel veel stress en psychosomatische klachten;*
- *De justitieassistente merkt op dat elke keer zij verzoeker zag hij gewicht bleek te verliezen;*
- *De justitieassistente gaf aan dat zij a.h.v telefoontjes en gesprekken met Dhr. R(...) de indruk kreeg dat zijn opsluiting een enorme indruk op hem heeft gemaakt en dat de detentieschade groot is met een extreme stresssituatie tot gevolg.*

Dat op geen enkele manier in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de gezondheidstoestand van verzoeker in de bestreden beslissing hoewel uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker kampt met ernstige psychische problemen waarvoor hij in België in behandeling is."

2.2.1 De verwerende partij antwoordt hierop in haar nota met opmerkingen het volgende:

"Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Zie in die zin:

"Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerde gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat er een uitgebreid onderzoek in de zin van artikel 8 EVRM werd opgenomen in de bestreden beslissing dd. 30.10.2018 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: (...)

In zoverre verzoekende partij aangeeft dat een administratieve overheid de beslissingen objectief dient te motiveren en dus niet mag uitgaan van veronderstellingen, dient verweerder op te merken dat verzoekende partij zelf de bewijslast draagt indien hij een aanvraag om machtiging tot verblijf indient en zelf de door haar ingeroepen elementen aannemelijk dient te maken. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft wel degelijk een correcte, individuele en objectieve beoordeling gemaakt van de thans voorliggende gegevens.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: (...)

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Terwijl verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar motieven uit de voorgaande bevelen dd. 03.09.2015 en 15.10.2018. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd thans een correcte beoordeling van de situatie gemaakt (zie supra).

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, “er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden” (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be).

Verzoekende partij legt geen andere indicaties voor die een gezinsband kunnen aantonen, zodat zij geenszins heeft aangetoond dat de band die zij zou hebben met haar moeder er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd terecht vastgesteld dat er geen stukken worden voorgelegd waaruit blijkt dat haar moeder effectief zorgen behoeft en zij die ten dele op zich neemt. Terwijl tijdens de verschillende en vele periodes van afwezigheid in de gevangenis of psychiatrische instelling de zorg dan ook steeds kon worden waargenomen zonder verzoekende partij.

Ook werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht ook verwezen naar andere diensten die bestaan om de thuiszorg voor zieke personen op zich te nemen.

Er wordt aldus geenszins een band van afhankelijkheid aannemelijk gemaakt.

Terwijl verzoekende partij ook niet aantoonde dat er thans banden zouden zijn met de overige familieleden. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kon enkel terecht vaststellen dat hieromtrent geen stukken werden voorgelegd, en gelet op de verschillende jaren van gevangenschap van verzoekende partij hier wel degelijk kan worden aan getwijfeld.

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden, dan wel dat minstens tijdelijk via moderne communicatiemiddelen contact kan worden onderhouden. Hoewel er sprake zou zijn van een alzheimerdiagnose, kan alsnog een video-gesprek worden georganiseerd. Verzoekende partij toont deze onmogelijkheid niet aan.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

In zoverre verzoekende partij wijst op een hoger belang van het kind, dient te worden vastgesteld dat er in casu geenszins enige belangen van kinderen aan de orde zijn.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992,

Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar familie wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot meen verzoekende partij dat er geen rekening zou zijn gehouden met haar gezondheidstoestand. Dit element werd geenszins expliciet vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aldus diende de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging hieromtrent geen motivering in de bestreden beslissing op te nemen.

“het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

Loutere verklaringen kunnen overigens niet in aanmerking worden genomen.

Terwijl uit de motieven van de bestreden beslissing wel kan worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft kunnen vaststellen dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekende partij thans wordt behandeld (en deze behandeling ook zou aanslaan).

Verzoekende partij toont thans niet aan dat de aangehaalde gezondheidstoestand van die aard is afbreuk te doen aan de in casu bestreden beslissingen.

Terwijl in het verleden verzoekende partij op 10.08.2007 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, terwijl deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard bij beslissing van 22.08.2007.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. Er kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noch van artikel 8 EVRM worden weerhouden.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.2 Ondanks het feit dat de Raad het eerste middel reeds gegrond verklaarde, hetgeen reeds volstaat om de eerste bestreden beslissing te vernietigen, gaat de Raad tevens in op de met betrekking tot deze beslissing opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM.

Het voormelde artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de

genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij zich op een privéleven en op een gezinsleven met haar familie in België, zoals de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing ook uitdrukkelijk erkent. Hij geeft hierbij aan dat de moeder van de verzoekende partij een verblijfsvergunning heeft en dat haar broers en zussen de Belgische nationaliteit bezitten.

De Raad wijst erop dat uit vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat het begrip 'gezinsleven' in beginsel is beperkt tot het kerngezin en dat het EHRM nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen onder meer ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen een ouder en zijn meerderjarig kind of tussen broers en zussen kan bijgevolg slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet uitdrukkelijk dat de gemachtigde is nagegaan of sprake is van zulke bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en de door de gemachtigde opgesomde familieleden. De gemachtigde verwijst alleszins wel naar de medische problemen van de moeder van de verzoekende partij, en stelt dat de verzoekende partij slechts de reeds in het kader van het eerste middel aangehaalde lijst van penitentiaire verloven in 2015, 2016 en 2017 voorlegt, alsook de reeds aangehaalde e-mail van maatschappelijk assistente E. D. Met betrekking tot de lijst stelt de gemachtigde dat eruit niet kan worden opgemaakt met wie de verzoekende partij toen al dan niet contact heeft gehad. Met betrekking tot de e-mail stelt de gemachtigde dat de maatschappelijk assistente bevestigt dat de verzoekende partij sedert 14 augustus 2018 opnieuw is toegelaten tot wekelijks verlof bij haar moeder, in de plaats van de twee uitgangen per week waarover zij beschikte om haar moeder te bezoeken en de zes uitgangen inzake het voorbereiden van haar reclassering, en dat wordt bekeken of zij al dan niet enkele dagen per week vrijwilligerswerk kan uitvoeren. Volgens de gemachtigde kan uit de e-mail worden afgeleid dat de verzoekende partij gedurende minstens een poos geen toelating had tot wekelijks verlof bij haar moeder, aangezien zij dit

op 14 augustus 2018, dus zeer recentelijk “opnieuw” heeft bekomen. De gemachtigde vervolgt: “Hij toont niet aan dat zijn moeder effectief zorgen behoeft en dat hij die ten dele op zich neemt. In het verzoekschrift staat letterlijk dat hij ‘door zijn wederaanhouding’ i.e. dd. 15.03.2015, ‘zijn beurtrol niet meer kon waarnemen.’ In zijn afwezigheid, gezien zijn verblijf in de gevangenis en of in de psychiatrische instelling, nemen de zussen en/of broers de zorg van hun moeder op zich. Geheel en al terzijde dient hier opgemerkt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken regelmatig in negatieve beslissingen stelt dat er diensten bestaan om de thuiszorg voor zieke personen op zich te nemen en dat dit geen excuus kan zijn voor het zich niet in regel stellen met de door de wet voorgeschreven geplogendheden om op legale wijze een verblijfsvergunning te bekomen via het land van herkomst of eventueel een derde land. Gedurende de hele tijd dat hij in België verbleef, was dat meestal in de gevangenis of in een psychiatrische instelling, wat redelijkerwijze toch wel zijn argument inzake zijn familiale leven en de afhankelijkheid van zijn moeder van zijn zorgen, op bijzonder ernstige wijze relativeert. Hij spreekt in deze context zelf over een periode van 17 jaar internering. Hij toont niet aan nauwe contacten te onderhouden met deze familieleden. Er wordt in deze context opgemerkt dat er geen getuigenissen van die familieleden in de bijlagen van onderhavig verzoekschrift werden toegevoegd om te staven dat ze nog wel contact met hem wensen, wat toch opmerkelijk is. In casu kan toch verondersteld worden dat deze mensen, gezien de duur van hun verblijf in het Rijk, over voldoende kennis van het Nederlands beschikken om hun geliefde zoon/broer te steunen in zijn verblijfsaanvraag, doch zij hebben niets van zich laten horen. Men zou zich zelfs de vraag kunnen stellen of de betrokkene zelf geen extra belasting gaat vormen bovenop de zorg voor zijn oude moeder, gezien zijn kwetsbaarheid voor alcohol- en middelenafhankelijkheid.”

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift aan dat de gemachtigde het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in hoofdorde ontkent, dat hij motiveert dat er geen schending zou zijn van artikel 8 van het EVRM omdat zij niet zou aantonen nauwe contacten te onderhouden, noch met haar moeder, noch met haar andere familieleden. Zij wijst erop dat het volgens de gemachtigde opvallend is dat geen getuigenissen van familieleden werden bijgebracht en dat hij zelfs twijfelt of de familie van de verzoekende partij blij is met haar aanwezigheid in België. Zij citeert hierbij de laatste zin van het onderdeel van de motivering dat de Raad hierboven heeft geciteerd. De verzoekende partij vervolgt dat de gemachtigde heel veel insinueert en vermoedt, maar dat hij vergeet dat hij een administratieve overheid is die haar beslissingen objectief moet motiveren en dus niet mag uitgaan van veronderstellingen. Zij benadrukt dat de gemachtigde zijn beslissing op basis van feitelijkheden en niet van persoonlijke veronderstellingen moet motiveren, en dat dit soort van subjectieve uitlatingen immers leiden tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur. Vervolgens geeft de verzoekende partij aan dat de motivering volledig in strijd is met de informatie die is terug te vinden in het administratief dossier. Zij wijst in dit verband op de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten van 3 september 2015 en 15 oktober 2018. Hierbij stelt de Raad echter vast dat beide bevelen werden ingetrokken en dus worden geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoekende partij niet dienstig naar de motiveringen van deze ingetrokken beslissingen kan verwijzen. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat zij steeds samen met haar familie heeft gewoond, en dat al haar familieleden in België wonen. Ook geeft zij aan dat zij een zeer zieke moeder heeft “voor wie”, dat zij weliswaar sinds 2001 onder het statuut van internering staat en lange periodes in de gevangenis heeft doorgebracht, maar dat uit het administratief dossier blijkt dat zij sinds haar invrijheidstelling in oktober 2018 terug dagelijks de zorg voor haar moeder op zich neemt, maar ook voordien wekelijks verlopen kreeg om haar moeder te verzorgen. Ten slotte wijst de verzoekende partij erop dat haar familie overduidelijk een ondersteunende rol betekent in haar leven, dat haar vader is overleden en dat haar familie, ondanks haar verleden, haar ten volle blijft steunen. Verder in haar uiteenzetting, waar zij ingaat op de elementen waarmee de gemachtigde bij het uitvoeren van zijn ‘fair balance’-toets geen rekening heeft gehouden, voert de verzoekende partij aan dat haar moeder een zware alzheimerpatiënt is voor wie zij mee de zorg opneemt en dat uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat zij dit reeds sinds 2014 doet, dat zij ook in de periode van haar wederaanhouding twee dagen per week een uitgang kreeg om de zorg voor haar zieke moeder mee op zich te nemen, dat zij een beurtrol met haar zussen heeft, dat het sinds augustus 2018 wekelijks verlof was en sinds haar VOP terug dagelijks. Ook herhaalt de verzoekende partij dat de vaststelling van de gemachtigde dat zij niet heeft aangetoond nauwe contacten met haar familieleden te onderhouden, volledig in strijd is met de informatie die is terug te vinden in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de familie voor haar een zeer belangrijke en ondersteunende factor is.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in zijn motivering met betrekking tot de zorg voor de zieke moeder van de verzoekende partij en de banden met de andere familieleden inderdaad zowel uitgaat van insinuaties en vermoedens als ingaat tegen de gegevens die blijken uit het administratief dossier.

Volgens de gemachtigde zou de verzoekende partij niet aantonen dat haar moeder effectief zorgen behoeft en dat zij deze zorgen ten dele op zich neemt. Ook zou het feit dat de verzoekende partij gedurende de tijd dat zij in België verblijft, meestal in de gevangenis of in een psychiatrische instelling verbleef, haar argument inzake haar familiale leven en de afhankelijkheid van haar moeder op bijzonder ernstige wijze relativeren. Ten slotte zou de verzoekende partij niet aantonen met haar familieleden nauwe contacten te onderhouden en stelt de gemachtigde zich zelfs de vraag of haar familieleden nog wel contact met haar wensen en of zij zelf geen extra belasting gaat vormen bovenop de zorg van haar oude moeder, gelet op haar kwetsbaarheid voor alcohol- en middelenafhankelijkheid.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde niet in redelijkheid kan voorhouden dat de zorg van de verzoekende partij voor haar zieke moeder en de familiebanden tussen de verzoekende partij en minstens enkele van haar zussen niet zou blijken doorheen het administratief dossier.

Zo zet de verzoekende partij in het voormelde herzieningsverzoek van 31 juli 2012 het volgende uiteen: *“Op dit ogenblik is er een praktisch probleem in de gevangenis, men was op de goede weg met zijn begeleiding, hij mocht maandelijks zijn moeder zien, die Alzheimer heeft en die erg gehecht is aan zijn bezoeken. Aan deze bezoeken is een einde gekomen door het feit dat hij geen I.D. kaart heeft, dit heeft ernstige implicaties voor hem en zijn moeder.”*

In de eerste aanvraag van 13 februari 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voert de verzoekende partij het volgende aan: *“Zijn moeder verblijft in België en lijdt aan Alzheimer, momenteel is er een bezoekregeling uitgewerkt, waar beiden veel baat aan hebben.”* en *“De moeder van verzoeker is ernstig ziek, er is een bezoekregeling uitgewerkt, die vlot verloopt en waar beide partijen enorm veel baat aan hebben. Deze mag dan ook niet onderbroken worden!”*

In haar beslissing van 26 juni 2014 stelde de hoge commissie tot bescherming van de maatschappij (hierna: HCBM) het volgende: *“Op 7 april 2014 werd de maatschappelijke enquête overgemaakt aan de HVCM.*

Uit deze maatschappelijke enquête blijkt dat de moeder van S(...) R(...), F(...), aan de ziekte van Alzheimer lijdt en er de laatste tijd erg op achteruit is gegaan. Ze kan zichzelf niet meer behelpen en heeft continue controle en bijstand nodig. Zij woont samen met twee van haar dochters, H(...) R(...) en M(...) R(...), die zussen zijn van S(...) R(...), in de (...)straat (...) te (...) Antwerpen. Door de kinderen van F(...) wordt er een beurtrol gehanteerd waarbij iedereen van het gezin van 's avonds tot 's avonds de volgende dag moeder komt verzorgen. N(...) R(...), nog een zus van S(...) R(...), en H(...) R(...) willen S(...) R(...) helpen in het uitbouwen van zijn reclassering en ze willen dit doen vanuit de thuissituatie nu S(...) R(...) meer verantwoordelijkheid wil opnemen, o. m. ten aanzien van zijn zieke moeder. De ziekte van Hafima heeft bij S(...) R(...), althans volgens N(...) en H(...), heel wat schuldgevoel en dus ook verantwoordelijkheidsgevoel bijgebracht. Hij is welkom thuis en wil graag ingeschakeld worden in de zorg van zijn moeder. Op die wijze zou S(...) R(...) een duidelijke rol toebedeeld krijgen in het gezinsleven, wat volgens de justitieassistentie een zinvolle invulling van zijn re-integratie is die kan aangevuld worden met een nuttige dagbesteding via de drughulpverlening.

De justitieassistentie besluit dat zij, in acht genomen de informatie die zij tijdens de uitgevoerde enquête heeft bekomen, geen tegenindicaties ziet voor het opnieuw toekennen van verloven aan S(...) R(...) en dat zelfs voor een vrijheid op proef de betrokkene terecht kan voor een warme ontvangst en zelfs permanent onderdak in het gezin van herkomst.

4.

Uit het onderzoek van het dossier en de debatten is gebleken dat de geestestoestand van de geïnterneerde S(...) R(...) voldoende is verbeterd en dat de voorwaarden voor zijn reclassering zijn vervuld zodat de geïnterneerde op proef in vrijheid kan worden gesteld en dit onder de hierna bepaalde voorwaarden.” Naar aanleiding van deze beslissing werd de verzoekende partij op 3 juli 2014 daadwerkelijk op proef vrijgesteld. Op diezelfde dag werd aan de verzoekende partij ook een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. De Raad vernietigde deze beslissing echter op 19 december 2014, bij arrest nr. 135 614, omdat de gemachtigde geen rekening had gehouden met de specifieke familiale situatie van de verzoekende partij zoals deze bleek uit de net aangehaalde beslissing van 26 juni 2014.

In het reeds meermaals aangehaalde *“Eindverslag nav wederaanhouding van 7/7/2015”* stelt justitieassistentie N. P. onder *“Relevante informatie over de huidige situatie”*: *“(…) H(...) stelt haar broer enorm te missen in de zorg voor moeder, want nu hij weggevallen is, valt het zwaarder voor de overige familieleden om de beurtrol in te vullen. Moeder lijdt aan een doorgedreven vorm van Alzheimer en is*

zwaar hulpbehoevend. Dhr. R(...) zou deze rol heel secuur op zich nemen. (...). Onder “Naleving van de voorwaarden” geeft zij het volgende aan: “3. Visie justitieassistent(e): (...) Ook de zorg voor moeder is een enorme meerwaarde geweest voor het gezin, die vragende partij zijn om hem zo snel mogelijk opnieuw in deze beurtrol te krijgen. De zorg voor moeder wil hij voort zetten.

Zowel het gezin als de justitieassistentie zijn vragende partij voor een overleg met de begeleider van betrokkene, criminoloog J K, verbonden aan Vagga. We zullen het voorstel doen met het oog op het op elkaar afstemmen van afspraken en noden in de justitiële en maatschappelijke begeleiding. Het gezin R heeft er duidelijk nood aan om gehoord te worden.” De justitieassistentie van de verzoekende partij besluit met dit “Advies”: “(...) Wij stellen een intensieve justitiële opvolging voor, waarbij een belangrijke nadruk zal worden gelegd op de gezinscontext. (...) Ten slotte zullen wij de vraag stellen aan Vagga voor een driegesprek, samen met H(...), de zus van betrokkene, die hier vragende partij voor is.”

Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier een “Rapport DID” van 26 januari 2018, opgesteld door technisch deskundige N. L, migratiebegeleider bij Directie Verwijderingen – Identificatie van gedetineerden van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierin staat onder de hoofding “Interview van 25.01.2018 in de gevangenis van Turnhout” het volgende:

“Voorafgaand aan het interview

We worden gecontacteerd door de PSD, op vraag van betrokkene en diens familie. Zij menen dat er voor betrokkene een aanvraag verblijfsprocedure lopende is en stellen de vraag naar de stand van zaken. Ook PSD wenst hiervan op de hoogte te worden gesteld daar er een advies dient geformuleerd te worden voor de KBM tegen 25.02.2017

De PSD informeert ons het volgende wat betreft de situatie van betrokkene: betrokkene geniet momenteel van twee uitgangsdagen per week om samen met zijn zussen de zorg op te nemen voor hun zieke moeder. Betrokkene heeft geen enkele terugkeerintentie wat Marokko betreft. Betrokkene is in België sedert 8-jarige leeftijd en zijn hele sociale netwerk is hier. Betrokkene heeft geen familie in Marokko, en heeft geen banden met dit land. (...)

Gesprek

(...) Betrokkene stelt dat hij absoluut in België wil blijven om de zorg voor zijn moeder te blijven opnemen. Hij wenst hier zijn reclassering uit te bouwen, met ondersteuning van zijn familie. Hij ziet geen toekomst voor zichzelf in Marokko, daar hij daar niemand heeft en geen idee heeft van hoe het leven er in Marokko aan toegaat.

(...)

Betrokkene blijft zijn banden met België benadrukken, door meermaals te verwijzen naar zijn moeder en broers/zussen hier (voor meer info, zie BF).

(...) Hij is hoopvol dat [zijn nieuwe advocaat] een nieuwe verblijfsprocedure zal opstarten, en dit met een positief gevolg. (...)

Verder blijkt dat de verzoekende partij op 14 februari 2018 aan haar zus R. een volmacht gaf om haar administratief dossier op te halen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op 6 februari 2018 aan haar zus N. Scans van de handgeschreven volmachten werden als bijlage gevoegd bij de e-mail van 15 februari 2018 van de verzoekende partij aan “Openbaarheidvanbestuur”, waarbij zij vermeldt dat de reden (voor deze volmachten) is dat zij geïnterneerd is en opgesloten zit.

Vervolgens kan de Raad nogmaals verwijzen naar het op 11 oktober 2018 aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakte e-mailverkeer van 12 september 2018 tussen de advocaat van de verzoekende partij en maatschappelijk assistente E. D.

Ten slotte blijkt uit het vonnis van 10 oktober 2018 tot toekenning van de invrijheidstelling op proef dat de verzoekende partij bij haar moeder te Antwerpen moet verblijven, en dat zij “naast de zorg voor [haar] moeder”, een omstandige dagbesteding moet hebben. Ook stelt de KBM het volgende: “U geeft aan geen enkele band te hebben met Marokko en daar ook niet over enig netwerk te beschikken. Uw moeder is verblijfsgerechtigd in België en uw broers en zussen hebben de Belgische nationaliteit. Uw familie is een belangrijke ondersteunende factor. U maakt gebruik van u toegekende verloven en uitgangen om, in een beurtrol met uw broers en zussen, de zorg voor uw dementerende moeder op te nemen.” Daarnaast wijst de KBM op een advies van de directie tot toekenning van elektronisch toezicht: “U kan wonen bij uw moeder, waarvoor u de zorg verder gaat opnemen.”

Het feit dat de moeder van de verzoekende partij Alzheimer heeft, en dat haar kinderen, waaronder de verzoekende partij, in een beurtrol voor haar zorgen, en dit zelfs op momenten dat de verzoekende partij opgesloten of opgenomen was, blijkt consistent doorheen de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden. Het betreft hier geen loutere verklaringen van de verzoekende partij, maar vaststellingen van verschillende officiële instanties. Zelfs in een rapport afkomstig van een ambtenaar van een andere Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt aangegeven dat de psychosociale dienst (PSD) hen informeerde dat de verzoekende partij op dat moment (zijnde op of rond 26 januari 2018) van twee uitgangsdagen per week genoot om samen met haar zussen de zorg op te nemen voor hun zieke moeder.

De motivering van de gemachtigde omtrent de zorg voor de zieke moeder en de contacten van de verzoekende partij met de andere familieleden getuigt dan ook van een zeer selectieve en/of onvolledige lezing van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 juni 2018 en van de stukken van het administratief dossier.

Zo vermeldt de lijst met penitentiaire verloven inderdaad niet met wie de verzoekende partij al dan niet contact heeft gehad, maar wijst de verzoekende partij er terecht op dat uit meerdere van de bovenstaande stukken blijkt dat de verzoekende partij in het kader van haar penitentiaire verloven (en andere uitgangen) de zorg voor haar moeder op zich nam.

Ondanks het feit dat de gemachtigde zelf de inhoud van de reeds meermaals aangehaalde e-mail van 12 september 2018 citeert en dat daaruit blijkt dat de twee uitgangen per week *“om [haar] moeder te bezoeken”* sedert 14 augustus 2018 opnieuw zijn vervangen door wekelijks verlof bij haar moeder, besluit hij vervolgens dat uit deze e-mail kan afgeleid worden dat de verzoekende partij minstens een poos geen toelating had tot wekelijks verlof bij haar moeder, aangezien zij dit zeer recentelijk *“opnieuw”* heeft bekomen. Al kan de gemachtigde gevolgd worden wat het wekelijks verlof op zich betreft, hij verliest wel uit het oog dat de e-mail ook uitdrukkelijk aangeeft dat voordien sprake was van twee uitgangen per week. De gemachtigde maakt in zijn motivering niet duidelijk op grond waarvan hij aanneemt in welke zin het relevant is voor de vraag of de verzoekende partij daadwerkelijk de zorg voor haar zieke moeder op zich neemt, dat deze zorg plaatsvindt in het kader van een wekelijks penitentiair verlof of in het kader van twee uitgangen per week. De Raad benadrukt nogmaals dat uit een rapport van 26 januari 2018 van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf blijkt dat de twee uitgangsdagen per week van de verzoekende partij dienen *“om samen met [haar] zussen de zorg op te nemen voor hun zieke moeder”*.

De gemachtigde verwijst tevens naar de voormelde aanvraag van 15 juni 2018 en stelt dat hierin letterlijk staat dat de verzoekende partij *“door [haar] wederaanhouding’, i.e. dd. 15 juni 2015, [haar] beurtrol niet meer kon waarnemen”*. De verzoekende partij geeft dit inderdaad aan in de voormelde aanvraag, daar waar zij een aantal gegevens opsomt die uit het administratief dossier blijken. Deze zinsnede komt, zoals hoger is gebleken, uit de beschrijving van de *“huidige situatie”* in het voormelde *“Eindverslag nav wederaanhouding van 7/7/2015”*. Dit betreft dan ook de toestand op 7 juli 2015, naar aanleiding van de wederaanhouding op 15 juni 2015. In diezelfde aanvraag van 15 juni 2018 geeft de verzoekende partij uitdrukkelijk aan dat zij sinds 2014 mee de zorg voor haar zeer zieke moeder in een beurtrol met haar zussen op zich neemt, en dat zij ook vandaag de dag twee dagen per week *“penitentiair verlof”* geniet om deze zorg mee op zich te nemen. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt niet waarom de gemachtigde aanneemt dat de op 7 juli 2015 beschreven situatie de thans relevante situatie zou zijn, wanneer dit tegengesproken wordt door de gegevens die blijken uit het administratief dossier (en die ondersteunen wat de verzoekende partij zowel in haar aanvraag van 15 juni 2018 als in haar huidig verzoekschrift naar voren heeft gebracht). Ten overvloede merkt de Raad nog op dat in het hoger aangehaalde advies van de directie dat als stuk 4 aan het verzoekschrift werd toegevoegd, de regeling van de penitentiaire verloven en/of uitgangsvergunningen van de verzoekende partij tussen december 2015 en 14 augustus 2018 om bij te dragen in de zorg voor haar moeder, chronologisch en duidelijk wordt uiteengezet, met inbegrip van de invloed van het voormelde, ondertussen vernietigde artikel 27 van de interneringswet hierop. Zoals hoger reeds vastgesteld, heeft de verzoekende partij dit stuk echter niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt, zodat de gemachtigde ervan geen kennis had.

Daarnaast beperkt de gemachtigde zich tot loutere insinuaties en veronderstellingen met betrekking tot de houding van de familieleden van de verzoekende partij tegenover de aanwezigheid van de verzoekende partij op zich en haar bijdrage in de zorg voor de zieke moeder. De gemachtigde vindt het opmerkelijk dat geen getuigenissen van de betrokken familieleden werden bijgevoegd om te staven dat

zij nog wel contact met de verzoekende partij wensen. De Raad stelt echter vast dat de geïnsinueerde onwenselijkheid van de verzoekende partij door geen enkel element in het administratief dossier wordt onderbouwd, en in tegendeel door meerdere stukken in het administratief dossier uitdrukkelijk worden tegengesproken. Hetzelfde geldt voor de speculatie van de gemachtigde of de verzoekende partij geen extra belasting gaat vormen. Ten slotte maakt de gemachtigde niet duidelijk op grond waarvan hij aanneemt dat de hoger aangehaalde stukken van het administratief dossier niet zouden volstaan om het bestaan van nauwe contacten tussen de verzoekende partij en de betrokken familieleden aan te tonen.

De Raad benadrukt met betrekking tot de voormelde overwegingen van de gemachtigde nogmaals het volgende. In de voormelde beslissing van de HCBM van 26 juni 2014 wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat de zussen N. en H. de verzoekende partij willen helpen in het uitbouwen van haar reclassering en dat ze dit willen doen vanuit de thuissituatie, nu de verzoekende partij meer verantwoordelijkheid wil opnemen, onder meer ten aanzien van haar zieke moeder. In deze beslissing wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij welkom thuis is. Uit het reeds herhaaldelijk aangehaalde eindverslag van 7 juli 2015 blijkt dat zus H. aangeeft haar broer enorm te missen in de zorg voor de moeder, dat deze zorg een enorme meerwaarde is geweest voor het gezin, en dat ze vragende partij zijn om de verzoekende partij zo snel mogelijk opnieuw in deze beurtrol te krijgen. Ook wordt aangegeven dat diezelfde zus H. van mening is dat haar broer meer begeleiding nodig heeft dan hij nu gekregen heeft, en dat zij stelt dat zowel zij als haar andere zussen meer betrokken willen worden in de justitiële begeleiding en hopen op een overleg met Vagga. Ook blijkt uit dit verslag dat het gezin vragende partij is voor een overleg met de begeleider van de verzoekende partij, J. K., dat het gezin R. er duidelijk nood aan heeft te worden gehoord. Ten slotte stelt de justitieassistent van de verzoekende partij als advies een intensieve justitiële opvolging voor, waarbij een belangrijke nadruk zal worden gelegd op de gezinscontext, en geeft zij aan de vraag te stellen aan Vagga voor een driegesprek, samen met zus H., die hier vragende partij voor is. Verder blijkt de inbreng van de familie ook uit het "*rapport DID*" van 28 januari 2018, opgesteld door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het blijkt immers dat de betrokken dienst werd gecontacteerd door de psychosociale dienst, op vraag van zowel de verzoekende partij als haar familie. Ook blijkt uit dit rapport dat de verzoekende partij tijdens het interview van 25 januari 2018 stelde absoluut in België te willen blijven om de zorg voor haar moeder te blijven opnemen en wenste haar reclassering hier uit te bouwen, met ondersteuning van haar familie. Ook geeft de betrokken ambtenaar aan dat de verzoekende partij haar banden met België blijft benadrukken, door meermaals te verwijzen naar haar moeder en broers/zussen hier. Hoger is ook reeds gebleken dat twee zussen van de verzoekende partij in februari 2018 aangaven bereid te zijn het administratief dossier van de verzoekende partij op te halen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ten slotte benadrukt de Raad nogmaals dat in het vonnis van 10 oktober 2018 tot toekenning van een VOP wordt gesteld dat de familie van de verzoekende partij een belangrijke ondersteunende factor is.

Gelet op het bovenstaande kan dan ook slechts worden vastgesteld dat de overwegingen van de gemachtigde waarin hij betwist dat de moeder van de verzoekende partij effectief zorgen behoeft en dat de verzoekende partij deze zorgen in het verleden op zich heeft genomen en dit nog steeds doet, niet overeind kunnen blijven. Deze overwegingen worden immers tegengesproken door de stukken van het administratief dossier of getuigen van een selectieve en/of onvolledige lezing van deze stukken. Ook de overwegingen van de gemachtigde waarin hij de wenselijkheid van de aanwezigheid van de verzoekende partij voor haar familieleden in vraag stelt en zich afvraagt of de verzoekende partij niet eerder een last is bovenop de zorg voor de oude moeder, kunnen niet overeind blijven. Deze overwegingen berusten immers op loutere insinuaties en veronderstellingen van de gemachtigde en vinden bijgevolg geen steun in het administratief dossier, zelfs in tegendeel. Met betrekking tot de nauwe banden tussen de verzoekende partij en de betrokken familieleden die niet zouden zijn aangetoond, stelt de Raad vast dat de gemachtigde niet uiteenzet op grond waarvan hij aanneemt dat het bestaan van zulke banden niet zou blijken uit de aangehaalde stukken van het administratief dossier.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat geen stukken worden voorgelegd waaruit blijkt dat de moeder van de verzoekende partij effectief zorgen behoeft en dat zij die ten dele op zich neemt. Hoger heeft de Raad net vastgesteld dat deze vaststelling van de gemachtigde niet terecht is. Ook geeft de verwerende partij aan dat tijdens de verschillende en vele periodes van afwezigheid in de gevangenis of psychiatrische instelling de zorg dan ook steeds kon worden waargenomen zonder de verzoekende partij. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat hoger reeds is vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zulke "*periodes van afwezigheid*" de verzoekende partij zouden hebben verhinderd om haar plaats in de

beurtrol met haar zussen op te nemen. Bovendien maakt de verwerende partij hoe dan ook niet duidelijk in welke mate het relevant is voor de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, of de verzoekende partij in het verleden steeds deze zorg op zich heeft kunnen nemen. De Raad benadrukt immers nogmaals dat het bestaan van het gezinsleven moet worden beoordeeld op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing. Verder stelt de verwerende partij nog dat de verzoekende partij ook niet aantoonde dat er thans banden zouden zijn met de overige familieleden, dat de gemachtigde enkel terecht kon vaststellen dat hieromtrent geen stukken werden voorgelegd en dat hieraan, gelet op de verschillende jaren van gevangenschap van de verzoekende partij, wel degelijk kan getwijfeld worden. Opnieuw kan het volstaan te verwijzen naar hetgeen de Raad in dit verband hoger heeft vastgesteld.

In de mate dat de verwerende partij verwijst naar de overweging van de gemachtigde dat ook andere diensten bestaan om de thuiszorg voor zieke personen op zich te nemen, wijst de Raad erop dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing zelf stelt dat deze opmerking *“geheel en al terzijde”* is. De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde zijn vaststellingen door middel van deze naar zijn eigen zeggen louter terloopse opmerking heeft willen onderbouwen.

Met haar betoog kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Aangezien de gemachtigde zich lijkt te baseren op de betrokken overwegingen om te oordelen dat geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (al blijkt dit niet in deze bewoordingen uit de eerste bestreden beslissing), kan ook deze gevolgtrekking niet overeind blijven.

De gemachtigde overweegt verder nog het volgende: *“Het is ook de vraag hoe hij zijn dagen nuttig zal vullen, gezien het feit dat zijn moeder reeds inwoont bij een zus van de betrokkene, en er naar verluid een beurtrol zal gehanteerd worden wat de zorg voor zijn moeder betreft. Evenmin bevat zijn aanvraag getuigenissen van vrienden of kennissen. Er wordt beweerd dat hij vroeger ingeschreven stond voor een intake bij de Bond Zonder Naam, en dat hij wekelijks computerlessen nam, doch zonder dat dit wordt aangetoond. Nergens uit blijkt dat zijn engagement, als dat er al was, verder ging dan een inschrijving al dan niet met het oog op een zoveelste voorwaardelijke invrijheidstelling. Een bloot argument kan niet dienstig worden weerhouden. De betrokkene legt geen elementen van tewerkstelling voor, ook geen stukken betreffende tewerkstelling uit het verleden, zodat het ten zeerste de vraag is op welke wijze hij in zijn onderhoud zal voorzien, aangezien hij niet kan aantonen inkomsten te zullen halen uit arbeid. In het verleden heeft hij getoond geen respect te hebben voor de fysieke integriteit en eigendom van zijn medemens en blonk hij uit door herhaaldelijk misdadig gedrag met winstgevend karakter.”* Het is de Raad niet duidelijk of deze overwegingen ook verband houden met artikel 8 van het EVRM. Aangezien de verzoekende partij echter niet ingaat op dit onderdeel van de motivering, gaat ook de Raad erop niet verder in.

De eerste bestreden beslissing bevat echter nog een tweede motief met betrekking tot het gezinsleven. De gemachtigde overweegt immers dat, *“wat er ook van zij, van die bedoelde contacten met [haar moeder]”,* deze beslissing de verzoekende partij niet (de mogelijkheid) ontnemt om haar leven verder uit te bouwen en om, bijvoorbeeld met behulp van de moderne communicatiemiddelen, contact op te nemen met haar familieleden. Hij stelt dat er *in casu* geen netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen is, toch niet in die mate dat ze een (tijdelijke) verwijdering in de weg staan, dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die reeds zoveel jaren in het Rijk verblijft, te verwachten dat hij bindingen heeft met de Belgische maatschappij die verder gaan dan het hebben van loutere verwantschapsbanden met familieleden in België, en dat men bij de finale beoordeling van de lokale verankering van de verzoekende partij in België, niet anders kan dan oordelen dat zij te weinig bewijzen voorlegt. Vervolgens oordeelt hij dat een (eventuele) tijdelijke scheiding van haar familie, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van de verzoekende partij daarenboven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verder in de eerste bestreden beslissing stelt de gemachtigde ten slotte dat het enige dat voldoende vaststaat, al was het maar door nazicht van de gegevenshistoriek van het rijksregister, de duur van het (al dan niet onderbroken) verblijf op Belgisch grondgebied van de verzoekende partij is, en dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij niet zelfredzaam zou zijn in het herkomstland of dat zij aldaar niet meer over familie zou beschikken.

De verzoekende partij betwist in de eerste plaats dat contact opnemen *“met behulp van de moderne communicatiemiddelen”* mogelijk zou zijn, gelet op de gezondheidstoestand van haar moeder, met

name aangezien zij een zware alzheimerpatiënte is. De Raad stelt vast dat uit de betrokken overweging van de gemachtigde inderdaad niet blijkt dat hij rekening heeft gehouden met het feit dat doorheen het administratief dossier consistent blijkt dat de moeder van de verzoekende partij aan Alzheimer lijdt. De gemachtigde kon bijgevolg niet voorhouden dat het gebruik van de zogenaamde moderne communicatiemiddelen in deze omstandigheden zonder meer mogelijk (en realistisch) zou zijn.

De verwerende partij herhaalt in haar nota met opmerkingen de vaststelling van de gemachtigde en stelt dat de verzoekende partij niet aantoont dat het onmogelijk is om, hoewel er sprake zou zijn van een alzheimerdiagnose, alsnog een videogesprek te organiseren. De Raad wijst erop dat de verwerende partij met deze *a posteriori*-motivering in haar nota met opmerkingen geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat uit de eigenlijke motivering van de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde in enige mate rekening heeft gehouden met het feit dat de moeder van de verzoekende partij Alzheimer heeft. Verder verwijst de verwerende partij naar een arrest van de Raad, waarin wordt gesteld dat de betrokkene nalaat concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders en waarin met verwijzing naar § 100 van het arrest *M.E./Zweden* van het EHRM van 26 juni 2014 wordt verwezen naar moderne communicatietechnologieën die de betrokkene in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat – naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben – de verwerende partij nalaat aan te geven op welke manier het betrokken arrest van de Raad een situatie zou betreffen die vergelijkbaar is met die van de verzoekende partij. Uit de geciteerde onderdelen blijkt alvast dat het arrest betrekking heeft op partners, en de verwerende partij maakt niet duidelijk op welke manier een gezinsleven tussen partners vergelijkbaar zou zijn met een gezinsleven van een dementerende moeder met haar meerderjarig kind dat voor haar zorgt. De verwerende partij maakt ook niet duidelijk op welke manier zij meent dat de verzoekende partij haar concrete gezinsleven elders zou kunnen verderzetten. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat van haar zieke moeder uiteraard niet kan worden verwacht dat zij nog mee verhuist naar Marokko, maar dit wordt door de gemachtigde zelf ook niet beweerd in de eerste bestreden beslissing. In deze mate is bijgevolg opnieuw sprake van een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen. Ten slotte merkt de Raad nog op dat het zaak *M.E./Zweden* werd verwezen naar de Grote Kamer, waarna de zaak op 8 april 2015 van de rol werd geschrapt, zodat hoe dan ook niet langer dienstig naar het arrest van 26 juni 2014 kan worden verwezen. Met haar betoog kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Vervolgens wijst de verzoekende partij erop dat zij niet in aanmerking komt voor gezinshereniging, zodat zij enkel toepassing kan maken van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zij geeft aan dat er voor deze procedure echter geen wettelijke behandelingstermijnen zijn voorzien, zodat de kans zeer reëel is dat zij voor maanden, misschien wel meer dan een jaar zou moeten terugkeren. Zij besluit dat dit absoluut niet aangewezen lijkt, gelet op de uiterst slechte gezondheidstoestand van haar moeder, zodat zelfs een tijdelijke verwijdering niet gerechtvaardigd is. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing zonder meer verwijst naar een eventuele tijdelijke scheiding, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten, maar dat ook hier niet blijkt dat rekening werd gehouden met de concrete situatie van de verzoekende partij en in het bijzonder de gezondheidstoestand van haar moeder. De gemachtigde kon ook niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat voor een procedure op basis van het voormelde artikel 9*bis* inderdaad geen wettelijke behandelingstermijnen zijn voorzien. De verwerende partij beperkt zich in haar nota met opmerkingen tot theoretische verwijzingen naar rechtspraak van het EHRM, de Raad van State en de Raad, onder andere met betrekking tot een tijdelijke verwijdering, maar hiermee kan zij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde in dit verband een daadwerkelijke, concrete belangenafweging zou hebben doorgevoerd.

Vervolgens wijst de verzoekende partij ook in het kader van dit tweede motief erop dat de motivering van de gemachtigde in strijd is met de informatie die terug te vinden is in het administratief dossier. Zo benadrukt ze dat uit het administratief dossier blijkt dat zij reeds op achtjarige leeftijd naar België kwam, dat zij hier is opgegroeid en steeds samen met haar familie heeft gewoond, dat al haar familieleden in België wonen, en dat het gelet op het bovenstaande en haar zeer lange verblijf in België dan ook niet onredelijk is om te veronderstellen dat zij bindingen heeft met haar familie en met de Belgische maatschappij die verder gaan dan loutere verwantschapsbanden. De verzoekende partij geeft tevens aan dat zij meer dan 30 jaar legaal in België heeft verbleven, waardoor zij uiteraard een beschermingswaardig privé- en gezinsleven met haar familie heeft opgebouwd, en wijst erop dat dit familie- en gezinsleven werd gecreëerd tijdens een legaal en dus geen precair verblijf. Ten slotte geeft zij aan dat geen rekening werd gehouden met de afwezigheid van banden in Marokko, met haar

jarenlange legale verblijf in België, en met het feit dat zij haar verblijfsstatuut ingevolge een ambtelijke schrapping is verloren en dat zij diverse malen heeft geprobeerd haar verblijf opnieuw te regulariseren.

De verzoekende partij voert terecht aan dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij de beoordeling van het in de aanvraag van 15 juni 2018 aangevoerde privé- en gezinsleven op een concrete manier heeft rekening gehouden met de elementen die de verzoekende partij heeft aangehaald en die ook blijken uit het administratief dossier. De gemachtigde vermeldt weliswaar de aankomst van de verzoekende partij in België in het gezelschap van haar ouders en de inschrijving in het rijksregister in "1982", en vervolgens de ambtelijke schrapping op 12 november 2011, het verstrijken van de geldigheid van haar verblijfsrecht op 15 december 2003, en de drie vorige pogingen om haar verblijf te regulariseren. Vervolgens stelt de gemachtigde echter zonder meer dat er *in casu* geen netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen is, toch niet in die mate dat ze een (tijdelijke) verwijdering in de weg staan, dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die reeds zoveel jaren in het Rijk verblijft, te verwachten dat hij bindingen heeft met de Belgische maatschappij die verder gaan dan het hebben van loutere verwantschapsbanden met familieleden in België, en dat men bij de finale beoordeling van de lokale verankering van de verzoekende partij in België, niet anders kan dan oordelen dat zij te weinig bewijzen voorlegt. Ten slotte stelt de gemachtigde zonder meer vast dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij niet zelfredzaam zou zijn in het herkomstland of dat zij aldaar niet meer over familie zou beschikken. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verzoekende partij reeds in 1972 (en dus niet in 1982) aankwam in België en werd ingeschreven in het rijksregister. Dit blijkt uit het administratief dossier en werd ook zo aangevoerd door de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 juni 2018. Ook in haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat zij reeds op achtjarige leeftijd naar België kwam. Vervolgens blijkt uit deze overwegingen niet dat de gemachtigde in het kader van zijn belangenafweging, waarbij hij enerzijds oordeelt dat de verzoekende partij niet bewezen heeft voldoende lokaal verankerd te zijn in België en anderzijds dat zij niet heeft aangetoond niet zelfredzaam te zijn in Marokko en er niet over familie te beschikken, daadwerkelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij, die op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing 54 jaar was, al vanaf haar acht jaar met haar ouders (ondertussen nog enkel haar moeder) en haar broers en zussen in België verblijft (bijgevolg reeds 48 jaar) en hier is opgegroeid, en dat zij haar gezins- en privéleven tijdens een legaal verblijf van 30 jaar heeft opgebouwd. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk aangevoerd zo goed als heel haar leven in België te hebben gewoond, hetgeen de gemachtigde op basis van de gegevens uit het administratief dossier ook niet kan betwisten. Zij heeft ook aangegeven geen enkele band met haar land van herkomst meer te hebben. De Raad wijst nogmaals op de gegevens die blijken uit het "*Rapport DID*" van 28 januari 2018 waarin wordt gesteld dat de psychosociale dienst de betrokken dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken informeerde dat de verzoekende partij sedert achtjarige leeftijd in België is, dat haar hele sociale netwerk hier is, dat zij geen familie heeft in Marokko en geen banden heeft met dit land. Ook wordt in dit rapport erop gewezen dat de verzoekende partij tijdens het gesprek met technisch deskundige N. L. stelde absoluut in België te willen blijven om de zorg voor haar moeder te blijven opnemen en haar reclassering hier te willen uitbouwen, met ondersteuning van haar familie, dat zij voor zichzelf geen toekomst ziet in Marokko, daar zij er niemand heeft en geen idee heeft van hoe het leven er in Marokko aan toegaat. Vervolgens geeft N. L. aan dat de verzoekende partij haar banden met België blijft benadrukken, door meermaals te verwijzen naar haar moeder en broers/zussen hier. Het rapport stelt vervolgens, "*(voor meer info, zie BF)*", maar de Raad kan uit het rapport niet afleiden waarop N. L. precies doelt. Ten slotte wordt aangegeven dat de verzoekende partij hoopvol is dat haar nieuwe advocaat een nieuwe verblijfsprocedure zal opstarten, en dit met een positief gevolg. Ook in de motivering van het vonnis van 10 oktober 2018 waarop de VOP werd opgelegd, wordt aangegeven dat de verzoekende partij aangaf geen enkele band te hebben met Marokko en daar ook niet over enig netwerk te beschikken. De gemachtigde kan op zich gevolgd worden dat de verzoekende partij niet aantoonde geen banden met of familie in Marokko te hebben. Dat de gemachtigde van de verzoekende partij verwacht dat zij dit bewijs kan leveren, wanneer uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij haar hele leven, op de eerste zeven jaren na, in België heeft doorgebracht, en de gemachtigde de lengte van het verblijf overigens ook uitdrukkelijk erkent, is kennelijk onredelijk. De Raad merkt hierbij op dat het feit dat over de periode van 29 maart 2005 en tot 9 februari 2007 blijkt het administratief dossier onzekerheid bestaat of de verzoekende partij al dan niet in België verbleef, al heeft de verzoekende partij in het kader van het herzieningsverzoek van 31 juli 2012 trachten aan te tonen dat dit wel degelijk het geval was, hieraan in redelijkheid geen afbreuk kan doen, gelet op de beperkte duur van de onzekere periode in verhouding met het totale verblijf in België. In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op de aangevoerde afwezigheid van banden met Marokko, zodat zij aan de vaststellingen van de Raad geen afbreuk kan doen.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de gemachtigde in het kader van zijn belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM op meerdere vlakken geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke, individuele situatie van de verzoekende partij, zoals deze blijkt uit haar aanvraag van 15 juni 2018 en de stukken van het administratief dossier. Daarnaast is de opgenomen motivering kennelijk onredelijk, daar waar de gemachtigde stelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond in Marokko niet zelfredzaam te zijn of aldaar niet meer over familie te beschikken. Met deze vaststelling geeft hij immers te kennen het door de verzoekende partij doorheen het administratief dossier benadrukte gebrek aan banden met en aan familie en een netwerk in Marokko slechts te aanvaarden, wanneer de verzoekende partij hiervan het (negatieve) bewijs kan leveren. Op grond van de specifieke situatie van de verzoekende partij, zoals die ook blijkt uit het administratief dossier, is dit echter kennelijk onredelijk.

Op basis van het bovenstaande moet worden vastgesteld dat niet blijkt dat de gemachtigde op een zorgvuldige, afdoende en niet kennelijk onredelijke wijze de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft gemaakt. In tegenstelling tot wat de verwerende partij aanvoert in haar nota met opmerkingen, kan dus niet worden aangenomen dat de gemachtigde een correcte, individuele en objectieve beoordeling heeft gemaakt van de thans voorliggende gegevens. De Raad benadrukt verder nog dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Aangezien meerdere onderdelen van de motivering van de eerste bestreden beslissing door deze vaststelling niet overeind kunnen blijven, kan de eerste bestreden beslissing in zijn geheel niet overeind blijven. De Raad kan als annulatierechter immers niet in de plaats van de gemachtigde oordelen of deze beslissing ook zonder de gebrekkige motieven met betrekking tot artikel 8 van het EVRM nog overeind kan blijven. Ook deze vaststelling volstaat op zich reeds om de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

Met betrekking tot het voormelde artikel 8 wijst de Raad erop de eerste bestreden beslissing een motivering met betrekking tot dit artikel bevat en dat deze ook in het licht van de tweede bestreden beslissing zou kunnen volstaan. Aangezien de Raad echter hoger heeft vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd en aldus moet worden geacht nooit genomen te zijn geweest, kan de Raad slechts vaststellen dat niet langer blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De tweede bestreden beslissing bevat immers geen eigen motivering op dit vlak en ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde op een andere manier zou hebben voldaan aan zijn verplichting om rekening te houden met het voormelde artikel 8.

Een gebrek aan een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt. Deze vaststelling volstaat op zich reeds om de tweede bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad gaat echter ook nog in op de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt niet betwist dat de tweede bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij stelt dat geen rekening is gehouden met haar gezondheidstoestand. Zij wijst enerzijds op een aantal concrete elementen die blijken uit het reeds meermaals aangehaalde "*Eindverslag nav wederaanhouding van 7/7/2015*". Anderzijds stelt zij dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt verwezen naar haar gezondheidstoestand, hoewel uit het administratief dossier blijkt dat zij kampt met ernstige psychische problemen waarvoor zij in België in behandeling is.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing ook wat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij betreft, geen eigen motivering bevat. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing kan ook hoe dan ook niet geoordeeld worden dat de gemachtigde door middel van deze beslissing zou hebben voldaan aan zijn uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

In haar nota met opmerkingen voert de verwerende partij in de eerste plaats aan dat de gezondheidstoestand geenszins expliciet is vermeld in de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partij zich op haar gezondheidstoestand beroept in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en bijgevolg slechts met betrekking tot de tweede bestreden beslissing. Aangezien de gemachtigde niet verplicht is om zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag gepaard te laten gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten, kan de verwerende partij ook niet voorhouden dat de verzoekende partij er in haar aanvraag op moest anticiperen dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden opgelegd. De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen derhalve niet dienstig voorhouden dat de verzoekende partij in haar aanvraag alle in het licht van een eventueel op te leggen bevel om het grondgebied te verlaten relevante elementen had moeten voorleggen. De gemachtigde moest daarentegen rekening houden met de relevante elementen die bleken uit het administratief dossier.

Verder stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat loutere verklaringen niet in aanmerking kunnen worden genomen, dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel heeft kunnen vaststellen dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat de verzoekende partij thans wordt behandeld (en dat deze behandeling ook zou aanslaan) en dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de aangehaalde gezondheidstoestand van die aard is om afbreuk te doen aan de tweede bestreden beslissing. Nog los van de vaststelling dat de verwerende partij niet langer dienstig kan verwijzen naar de motieven van de eerste bestreden beslissing, aangezien deze moet worden vernietigd, wijst de Raad erop dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat sprake zou zijn van loutere verklaringen en dat geen stukken zouden zijn voorgelegd. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift vooreerst terecht aan dat het voormelde eindverslag van 7 juli 2015 zich in het administratief dossier bevindt en dat hierin wordt gewezen op zowel de psychosociale en medisch-psychiatrische behandeling van de verzoekende partij als op verschillende lichamelijke klachten. Zoals zal blijken, benadrukt de verzoekende partij daarnaast ook terecht dat uit het administratief dossier blijkt dat zij kampt met ernstige psychische problemen waarvoor zij in België in behandeling is.

De gemachtigde kan in de eerste plaats niet voorhouden dat de Belgische staat op grond van de interneringswet (en ook reeds op grond van de Wet Bescherming Maatschappij) niet de plicht zou hebben ervoor te zorgen dat een geïnterneerde zoals de verzoekende partij de wettelijk vereiste zorg krijgt. De Raad benadrukt nogmaals dat de verzoekende partij, ook al is zij op proef vrijgesteld, nog steeds het statuut van geïnterneerde heeft. De KBM legde aan de verzoekende partij in het kader van haar VOP, op 10 oktober 2018 ook uitdrukkelijk de voorwaarden van psychosociale behandeling en begeleiding en medische opvolging door een psychiater op. Hierop is de Raad hoger reeds meermaals ingegaan.

Verder blijken doorheen het administratief dossier ook de door de verzoekende partij gevolgde behandelingen of haar nood aan behandelingen.

In het administratief dossier bevindt zich het medisch dossier van de verzoekende partij, dat werd overgemaakt door K. S. van de medische dienst van de gevangenis te Antwerpen en dat de lijst bevat van consultaties (in de gevangenis) gaande van 19 maart 1999 tot 8 augustus 2007. Dit dossier was gevoegd als stuk bij de aanvraag herinschrijving in het Rijksregister van 12 november 2007. Hieruit blijken onder meer een aantal verslagen van psychiater J. A. die betrekking hebben op de specifieke

problematiek van de verzoekende partij en de omstandigheden van de feiten die aanleiding gaven tot haar internering:

- Op 26 maart 2002: *“Zijn verhaal: Onder invloed van stevige dosis alcohol op festiviteiten personen met mes verwond . Hij heeft hier verder geen herinneringen aan . Hij voelde zich bedreigd en heeft vooreerfts een man aangevallen met een pas gekocht stanley mes . Verder blijkt hij zich helemaal niet te herinneren dat hij ook een vrouw met kind verwond heeft . Hij is hierover erg ontdaan . Toestandsbeeld : (...) Het geheugen is gestoord . Vermoedelijkheid onder invloed van alcohol . Hij herinnert zich een groot deel van het gebeurde niet . Hij is erg ontdaan als hij bv verneemt dat hij ook een vrouw verwond heeft. Deze inleving komt ook als echt over . (...) Bespreking Chronische afhankelijkheidsproblematiek geënt op een eerder schizotypale persoonlijkheid . Dr D(...) spreekt van en borderline persoonlijkheidsstoornis . Een verwijzing residentiële psychiatrie enerzijds voor diagnostiek en anderzijds voor de verslavingsproblemen komt als meest aangewezen voor .”*

- Op 20 september 2002: *(...) Het lijkt dat zijn paranoïde decompensatie meer werd veroorzaakt door middelengebruik dan wel psychotische problematiek. Mogelijks kan nu wel verder gewerkt met een ambulante psychiatrische begeleiding. Met bv Antabuse iname op gecontroleerde wijze. (...)*

- Op 21 december 2004: *“Zijn verhall: zit te wachten op bevestiging opname in TG St Kruiswinkel. Gezien de problematiek blijft een verwijzing naar een residentiële setting voor verslavingsproblematiek aangewezen. (...)”*

- Op 8 augustus 2007: *“geeft aan met onrust te zitten, heeft meer depressieve gedachten. In gesprek toenemende onrust omwille van sinds 5 maanden geen bezoek te hebben gekregen, lijkt ook minder vertrouwen te hebben in hulpverlening, zegt dat hem alles wordt wijsgemaakt. (...)”*

Verder blijken uit de samenlezing van een overzicht van de rechterlijke voorgaanden en internering van de verzoekende partij, en de beslissingen van de CBM, overzicht dat per fax van 6 juli 2012 werd overgemaakt door inrichting Merksplas en dat zich in het kader van een verzoek van 31 juli 2012 tot herziening van de beslissing van 2 april 2012 tot weigering van herinschrijving in het administratief dossier bevindt, en van andere officiële documenten in het administratief dossier de volgende gegevens: de toekenning van een VOP in het kader waarvan de verzoekende partij van 20 februari 2003 tot 25 september 2003 in open dienst verbleef in het Psychiatrisch Centrum Sint-Hiëronymus te Sint-Niklaas; de wederaanhouding wegens drugs op 25 september 2003; de toekenning van een nieuwe VOP op 27 april 2004 en het “VOP speciaal vervoer” naar hetzelfde psychiatrisch centrum, waar zij in open dienst verbleef van 28 april 2004 tot 18 juni 2004; de wederaanhouding wegens druggebruik op 18 juni 2004; de toekenning van een nieuwe VOP op 20 januari 2015 in het kader waarvan de verzoekende partij van 15 februari 2005 tot 28 maart 2005 in de Therapeutische Gemeenschap voor Dubbel Diagnose ‘De Sleutel’ verbleef; de ontvluchting op 29 maart 2005 en de wederaanhouding op 9 februari 2007; de toekenning van een nieuwe VOP op 23 oktober 2007 in het kader waarvan de verzoekende partij van 5 november 2007 tot 20 november 2007 in het Psychiatrisch Verzorgingstehuis Hotel MIN te Mortsel (of Antwerpen) verbleef; de wederaanhouding op 16 december 2007. Vervolgens blijken nog beslissingen van de CMB tussen 29 januari 2008 en 12 juni 2012 die betrekking hebben op de plaatsing van de verzoekende partij en op uitgangsfaciliteiten zoals uitgangsperrmissies en penitentiair verlof.

In het voormelde medisch dossier bevindt zich na de wederaanhouding van 18 juni 2004 het volgende verslag van psychiater J. A., opgesteld op 13 juli 2004: *“(...) Zijn verhaal: Op 22 april terug naar St Hiëronymus voor verdere therapie. In de eerste week daar getrokken aan een jointje van medepatiënt. Hierover terecht gezien door Dr V(...). Een maand later , bij urinecontrole positief gevonden op morfine derivatyen. (...) Huidig toestandsbeeld: Hij gaat eerder in de rol van slachtoffer zitten. De wereld is tegen hem . Paranoïde themata staan dus terug voorop in zijn denken. (...) Bespreking: Paranoïde themata een een leegtegevoel blijven een groot risico inhouden tot herval in gebruik van middelen . In deze blijft een residentiële setting voor verslavingsproblematiek aangewezen.”*

Uit het verblijfsattest opgesteld door ‘De Sleutel’ in het kader van het voormelde verblijf tussen 15 februari 2005 tot 28 maart 2005 wordt het volgende gesteld: *“Het betreft een residentieel behandelprogramma voor cliënten met een dubbel diagnose, dit is een samengaan van verslavingsproblematiek met een majeure psychiatrische aandoening. Het programma heeft een gemiddelde duur van 18 maanden. We streven naar een maximale re-integratie rekening houdende met de mogelijkheden van de cliënt. (...) Het programma omvat 4 fasen (...) Dhr. R(...) bevond zich in de eerste fase (...)”*.

Na de wederaanhouding van 9 februari 2007 stelde psychiater J. A. blijkens het voormelde medisch dossier op 16 februari 2007 het volgende verslag op: *“CBM : De sleutel na een periode moeilijk , eind maart 2005 daar weggegaan voordat het busje , om hem terug naar de gevangenis te brengen , daar*

was. Bij moeder ingetrokken.....Deze hem advies gegeven zich aan te melden. Wat hij ook gedaan heeft; Aangekomen aan de gevangenis bleek hij niet binnen te mogen , staking ?? , en moest hij langs de procureur. Hij ging terug naar huis..... Jongere broer heeft hem nu , na een twist , aangegeven. Politie hem thuis komen halen. In de voorbije twee jaar in het zwart gewerkt bij de chinees , lossen en laden van containers. , in het begin nog wat drugs later nog enkel bromazepam's. (...)"

In het administratief dossier bevindt zich tevens een aanvraag van 10 augustus 2007 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, maar deze is onleesbaar, aangezien deze foutief werd afgedrukt. In de voormelde eerste aanvraag van 8 februari 2013 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gaf de verzoekende partij het volgende aan: "Verzoeker is momenteel geïnterneerd omwille van drugsproblematiek." en ook, "Verzoeker heeft in het verleden problemen gehad met drugs. Hij volgt nu echter een intense behandeling en beseft dat hij een nieuwe kans krijgt om zijn leven op te bouwen."

De gemachtigde kan dan ook niet voorhouden dat hij niet op de hoogte was van het feit dat het administratief dossier zeer veel stukken bevat met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Bovendien neemt technisch deskundige N. L., ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in haar "Rapport DID" van 26 januari 2018 onder de hoofding "Volgend op interview" uitdrukkelijk het volgende op: "Na overleg met Ilobel wordt aan de PSD gevraagd om een formulier 'special needs' in te vullen, zodat er een inschatting kan worden gemaakt mbt de noden van betrokkene. Het is momenteel niet duidelijk of de KBM de negatieve terugkeerintentie van betrokkene in overweging zal nemen bij hun beslissing, indien nodig kan er al worden nagegaan wat de opvangmogelijkheden zijn in Marokko. (...)". In het "synthesedocument telefoongesprek" van 2 oktober 2018, aangemaakt door N. L., wordt aangegeven dat de "aanmelding special needs" in orde, al blijkt uit het administratief dossier niet wat dit precies inhoudt. Of en in welke mate zou zijn nagegaan wat de opvangmogelijkheden zijn in Marokko, blijkt in het geheel niet uit het administratief dossier. Alleszins blijkt uit het voormelde rapport van 26 januari 2018 dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk op de hoogte was van de specifieke situatie van de verzoekende partij.

In de mate dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog verwijst naar de voormelde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 10 augustus 2007 werd ingediend en op 22 augustus 2007 onontvankelijk werd verklaard, wijst de Raad er in de eerste plaats nogmaals op dat deze aanvraag zich in het administratief dossier bevindt, maar door de manier van afdrucken onleesbaar is. Vervolgens wijst de Raad erop dat deze aanvraag nooit op medisch vlak werd behandeld, aangezien deze op 22 augustus 2007 wegens het ontbreken van een geldig identiteitsdocument onontvankelijk werd verklaard. Ten slotte benadrukt de Raad dat het specifieke stuk waarop de verzoekende partij zich voor haar betoog inzake artikel 74/13 van de vreemdelingen beroept, met name het voormelde eindverslag van 7 juli 2015, al acht jaar jonger is dan de voormelde aanvraag van 10 augustus 2007. Daarnaast is hoger reeds gebleken dat het meest recente stuk waarover de gemachtigde voor het nemen van de tweede bestreden beslissing beschikt inzake de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, slechts dateert van 20 dagen voor het nemen van de tweede bestreden beslissing. Het betreft het vonnis van 10 oktober 2018 waarbij aan de verzoekende partij een VOP wordt toegekend. De verwerende partij maakt niet duidelijk op welke manier de betrokken aanvraag van 2007 afbreuk kan doen aan de verplichting van de gemachtigde om bij het nemen van de tweede bestreden beslissing rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij zoals deze op het moment van het nemen van de beslissing tot verwijdering blijkt uit het administratief dossier.

Ondanks het veelvoud aan stukken in het administratief dossier met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, waarbij het meest recente zoals aangegeven dateert van slechts 20 dagen voor het nemen van het bestreden bevel, blijkt noch uit de tweede bestreden beslissing zelf noch uit het administratief dossier dat de gemachtigde met deze elementen rekening heeft gehouden. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt in deze mate aannemelijk gemaakt.

Ook deze vaststelling volstaat op zich om de tweede bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.3 Ook het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt op zich eveneens tot de nietigverklaring van de eerste en van de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft meerdere gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE